

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Un sacrificiu care merită încurajat

Un semn caracteristic al timpului nostru este obsesia frumuseții fizice. Figuri reușite din naștere (și adesea înfrumusețate cu eforturi și cheltuieli incredibile) sunt multiplicat în serie și devin atotprezente. Aspectul plăcut este un avantaj, ba chiar o condiție, dar influențează și competiția politică. *Frumusețea* sucește mințile judecătorilor și de dragul ei se iartă toate nebuniile. Industria prosperă stimulează această căutare neobosită. Cerințele modei sunt în continuă schimbare, doar pretenția de a le asculta rămâne neschimbată.

S-a creat o adevărată tiranie a frumuseții. Și pentru că frumusețea este socotită privilegiul tinerilor, asistăm și la o idolatrizare a tineretii.

Creștinul nu este ostil frumuseții, recunoscând-o ca pe darul lui Dumnezeu. El începe însă cura de înfrumusețare din interior. Eliberarea de păcat, de truda neistovită a firii, speranța în triumful adevărului și iubirii, conștiința valorii personale incalculabile prin Hristos și angajarea în proiecte inspirate de valori nepieritoare înviorează ființa, luminează fața și învâluie pe creștin cu un farmec inconfundabil.

Ca adventiști, prin stilul de viață promovat sub numele de reforma sănătății, suntem puși în contact cu agenții naturali de înfrumusețare. Munca fizică echilibrată, deprinsă de timpuriu în familie, modelează corpul, alimentația adecvată și folosirea îmbelșugată a apei dau tenului puritate, odihna luminează privirea, aerul și soarele dau culoarea sănătății, încrederea în Dumnezeu completează figura desenând un zâmbet cuceritor. Ca ambasadori ai Cerului, vrem să ne asemănăm Celui căruia I s-a cântat: "Tu ești cel mai frumos dintre oameni" (Ps.45,2). Restaurarea progresivă a chipului lui Dumnezeu în om cuprinde întreaga ființă.

În ce măsură am cultivat dimensiunea spirituală a frumuseții? Cum am valorificat "rețeta de frumusețe" atașată, ca rezultat secundar, reformei sănătății? Se pare că nu atât încât fetele și băieții noștri să se simtă bine cu ei înșiși. Trăind șase zile pe săptămână într-un mediu su-

prasaturat de "modele" de frumusețe, ei ajung nemulțumiți mai mult de ceea ce nu pot face decât să fie încântați de cât de mult pot. Tentația preluării treptate a obiceiurilor din jur este foarte serioasă. Cele mai multe fete și surori tinere își mențin totuși atașamentul față de ceea ce consideră standarde ale purității creștine. Poate că nu întotdeauna o fac în deplină înțelegere a motivației, poate că uneori predomină teama de a nu călca niște reguli misterioase și de a nu fi criticate. Cu toate acestea, este o renunțare, un *sacrificiu* - mic pentru cine nu are de a face, dar mare pentru cine este ispășit.

Acest sacrificiu este rareori observat. Și, din nefericire, recompensa renunțării sunt privirile critice care te întâmpină la intrarea în adunare și-ți spun că tot nu este destul. În locul încurajării așteptate, vei simți și un ghimpe ascuns în următoarea predică. Afară, te simți respins pentru că nu ești destul *ca lumea*, în biserică respins că nu ești destul *ca biserica*.

Întrebarea arzătoare a tinerilor este: Aveți nevoie de noi? Când se vor convinge că da, nu va fi sacrificiu pe care să nu fie dispuși să-l facă.

Este greu să continui să sacrifici fără să înțelegi pentru ce. Pavel (Romani 12,1,2) ne încurajează să aducem ca jertfă chiar trupurile noastre, dar insistă asupra înțelegerii naturii și rostului renunțării: "o slujbă duhovnicească", bine înțeleasă la nivelul minții luminate de Duhul. Renunțăm la o frumusețe, "o jertfă vie, plăcută", în favoarea alteia, superioare "voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută".

Este greu să continui să sacrifici fără să fii sprijinit. Îndrăznesc să ofer câteva sugestii în vederea susținerii celor ce au de dat o luptă și de câștigat o biruință - care nu va fi numai a lor, ci și a noastră, a bisericii:

1. Crearea în familii și în comunități a unui cadru mai destins de dis-

cutare a acestui subiect, în care să ne putem auzi cu adevărat unii pe alții. Spiritul cooperării va produce rezultate mult mai fericite decât atitudinea războinică, crearea de tabere opuse. Nu suntem în tabere opuse. La vremea ei fiecare generație s-a confruntat cu aceeași tentație. Fotografii de biserică și de familie care au supraviețuit de acum o jumătate de secol sunt mărturie a răspunsului dat atunci. Împreună putem pregăti răspunsul pe care să-l dăm azi.

Întrebările, chiar cele incomode, nu trebuie întâmpinate cu nervozitate și ostilitate. Discutarea lor liniștită și sinceră ne va învăța pe toți ceva folositor.

2. Cultivarea spiritului de echipă și a angajamentului pentru o misiune comună. Întrebarea arzătoare a tinerilor este: Aveți nevoie de noi? Când se vor convinge că da, nu va fi sacrificiu pe care să nu fie dispuși să-l facă. Înțelegerea chemării unice, viziunea lumii în suferință care îi așteaptă să-L împărțasească pe Mântuitorul, convingerea iminenței revenirii lui Isus vor descătușa capacități extraordinare și prețul de efort și renunțare va fi plătit fără nici o ezitare.

3. Valorificarea cu mult mai multă seriozitate a resurselor binecuvântate pentru sănătate și frumusețe. Toate aspectele reformei sănătății sunt binevenite în discuții. Toți am fi de acord cu un curs de bucătărie vegetariană, care să folosească resursele existente și să ne ajute să evităm ceea ce este nesănătos. Ar fi oare condamnabilă o dezbatere tinerească pentru formarea bunului gust în îmbrăcăminte și îngrijire personală, pentru deprinderea practicilor corecte și înlocuirea celor nepotrivite?

Ar fi o mare pierdere ca sacrificiul exemplar al tinerelor și tinerilor să nu fie continuat. Dacă socotim că spiritul ascultării și tăgăduirii de sine este în primejdie, să nu-l ucidem cu priviri severe, ci să-l hrănim cu zâmbet, sprijin și comunicare sinceră. Să nu-l înecăm cu argumente forțate, ci să-l însuflețim cu spiritul unei misiuni mai mari decât noi, pentru care nimic nu este prea greu și prea mult.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
13 Colțul copiilor
17 Sănătatea ca misiune
24 Necrolog

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 4 **Apel la unitate și
conlucrare armonioasă**
- 8 **STUDIU ISTORIC
Advențiștii și
serviciul militar**
Aron Moldovan
- 10 **SĂPTĂMĂNA CĂMINULUI CREȘTIN
Căsătoria, planul lui
Dumnezeu**
Willie Oliver
- 14 **Lucruri copilărești pe care
nu trebuie să le părăsim**
Karen și Ron Flowers
- 18 **MASĂ ROTUNDĂ
Rapoarte și perspective**
- 22 **ZIUA RADIO
Ecurile speranței**

În numărul viitor:

Rolul prezbiterilor tineri în viața comunității

13 Colțul copiilor

18 Rapoarte, perspective

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Bucuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray,

dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate**.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 1

Apelul

Comitetului Uniunii Bisericii adventiștilor de ziua a șaptea la unitate și conlucrare armonioasă

Către întreaga frățietate din România, „către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră. ... Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1,1.2).

Ca unii care avem același Dumnezeu și Tată, același Domn și Mântuitor, același Duh călăuzitor, mângâietor și învățător, aceleași principii fundamentale de credință și organizare, pe care ne-am angajat să le respectăm, ne simțim legați de voi ca fiind răscumpărați prin același sânge și părtași la aceeași misiune. Ne considerăm chemați de Dumnezeu și aleși de voi pentru o răspundere deosebită, dar suntem conștienți de faptul că posedăm aceeași fire ca și voi, avem un dușman comun și suntem expuși la aceleași pericole spirituale esențiale care vă amenință și pe voi. Pentru că ne leagă atât de multe lucruri, și „dragostea lui Hristos ne strânge” (1 Cor.5,14), noi, frații voștri, părtași cu voi „la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos” (Apoc.1.9), vă rugăm fierbinte, în Numele Celui ce ne-a răscumpărat pe toți cu propriul Său sânge și care este Capul bisericii, „să aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând... gândul acesta care era și în Hristos Isus” (Fil.2,2.5).

Întrucât ne aflăm pe pragul evenimentelor finale, trăim vremuri primejdioase. Mai mult ca oricând, oamenii sunt „iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie... neînduplecați” (2 Tim.3,2-4). Dar noi nu trebuie să ne lăsăm contaminați de acest spirit. Prin rugăciune, studii Cuvântului și devoțiune zilnică, noi putem birui îngâmfarea, nemulțumirea, spiritul de critică și bănuielile rele, formalismul religios, individualismul, necredincioșia în zecimi și daruri, nesocotirea autorității date de

Dumnezeu bisericii Sale și încrederea exagerată în sine. Numai o bună relație cu Dumnezeu, conștiința slăbiciunilor și limitelor noastre, precum și unitatea și conlucrarea dintre noi, ca mădulare ale trupului lui Isus Hristos, ne pot pune la adăpost de aceste pericole.

Biserica adventistă de pretutindeni se conduce după aceleași reguli de organizare. Ea este condusă prin reprezentanți aleși de către membrii ei la toate nivelurile. Această formă de conducere numită reprezentativă a fost aprobată, susținută și apărută de Ellen White tot timpul vieții ei. „Eu am fost una dintre cele dintâi persoane”, scria ea, „care au avut o experiență la stabilirea formei de organizație, în prima ei fază” (*Mărturii speciale pentru predicatori*, pag.47). Deși, pe măsura creșterii bisericii, s-au produs multe modificări și ajustări în organizație, forma de conducere reprezentativă a rămas și va rămâne neschimbată. Referindu-se la aceasta, Ellen White afirma cu tărie: „În Numele Domnului, vă declar că aceasta va rămâne întărită, stabilită și neclintită” (*Ibid.*, p.50).

Deși serva Domnului, prin inspirație, a adresat multe mustri bisericii rămășiței, ea era foarte indignată când cineva o numea „Babilon” și îi chema pe membrii ei să iasă din biserică și să formeze o nouă organizație. Ea a dezvăluit, pe la anul 1893, că, „în timpul ultimilor 40 de ani, s-au ridicat oameni, unul după altul, susținând că Domnul le-ar fi trimis aceeași solie”. Dar ea caracterizează această solie ca fiind de la diavolul. Privind în viitor, E.G.White notează: „Domnul mi-a arătat că o astfel de poziție va fi luată de către cei ce sunt în rătăcire” (*Ibid.*, pag.15). „Asemenea soli vor veni și vor susține că sunt trimiși de Dumnezeu, dar susținerea lor e falsă” (*Ibid.*, pag.27).

Cu toate că Biserica adventistă este numită „biserica rămășiței”,

Ellen White recunoaște că aceasta nu este desăvârșită și că nimeni dintre oameni n-o poate curăți, nici nu poate decide care este grâul și care este neghina (vezi pag.32.33). Singurul care poate face acest lucru este Dumnezeu. Defectele pe care le are biserica sau conducătorii ei nu dau nimănu dreptul să se unească cu „părătorul fraților” și să-și asume rolul de judecător. Așa defectuoasă cum a fost și este, biserica este unicul obiect de pe pământ căruia Dumnezeu îi acordă atenția Sa supremă (vezi pag.11).

Iată câteva profeții pe care serva Domnului le-a făcut cu privire la biserica din care ea a făcut parte până la moarte.

„Îmbrăcată în dreptatea lui Hristos, biserica este tezaurul Său, în care bogățiile harului, ale iubirii și milostivirii Sale vor apărea în plinătatea și frumusețea lor deplină” (*Ibid.*, pag.14).

„Isus a iubit biserica... și o va desăvârși, curăți, înnobila și ridica, așa ca să poată sta neclintită în mijlocul influențelor stricăcioase ale acestei lumi...” (*Ibid.*, pag.37).

„Rugăciunea lui Hristos, ca biserica să fie una cu El, după cum El este una cu Tatăl Său, va fi realizată în cele din urmă” (*Ibid.*, pag.35).

„Unii... și-au plecat urechea la șoptirile lui Satana și au fost influențați cu zel din adânc să meargă să vestească solia că însuși poporul, care a primit Spiritul Sfânt, care are să primească Ploaia cea târzie și slava care trebuie să lumineze tot pământul, ar fi Babilon” (*Ibid.*, pag. 34).

„Îmbrăcată în armura dreptății lui Hristos, biserica va intra în lupta ei finală, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor”, adaugă binecunoscutul pasaj din Tragedia Veacurilor.

Dumnezeu acordă fiecăruia libertatea de a cerceta pentru sine și a-și respecta convingerile. Dar libertatea implică o mare respon-

sabilitate. Isus S-a rugat să fim una și ne-a poruncit să ne iubim și să ne respectăm reciproc. Fiecare în parte și toți laolaltă putem greși, dar împreună greșim mai puțin, „căci biruința vine prin marele număr de sfetnici“ (Prov.14,12) și „planurile nu izbutesc când lipsește o adunare care să chibzuiescă“ (Prov.15,22).

Reprezentanții bisericii din trecut și noi, cei de astăzi, am greșit adesea, uneori din ignoranță, alteori din slăbiciune. Dar greșelile bisericii sau ale reprezentanților acesteia, presupuse sau reale, nu dau nimănui dreptul de a o judeca sau a-i sfida autoritatea. Ci, în umilință, cu rugăciune și respect față de gândirea altora, prin discuții frățești și ținând seama de sfatul celor cu experiență, să căutăm calea spre adevăr și unii spre alții.

„Mi-a fost arătat“, scria Ellen White, „că judecata unui singur om nu trebuie să se subordoneze judecării oricărui alt om. Dar când se exercită judecata Conferinței Generale, care este cea mai înaltă autoritate pe care o are Dumnezeu pe pământ, independența și judecata personală nu trebuie menținute, ci părăsite“ (Mărturii, vol.3, pag.492, orig.).

„Acea care au ungera de sus vor încuraja, în toate străduințele lor, ordinea, disciplina și o activitate armonioasă... Satana știe bine că succesul depinde numai de ordine și de o conlucrare armonioasă“ (Mărturii speciale, pag.51).

În acest fel au fost soluționate neînțelegerile din Antiohia, cu privire la „legea lui Moise“ (vezi Fapte 15), și astfel trebuie să procedăm și noi.

Manualul comunității cuprinde regulile pe care trebuie să le respecte orice biserică locală, pentru că ele au fost stabilite prin înțelepciunea bisericii unite în cadrul sesiunilor Conferinței Generale. Biserica locală nu trebuie niciodată să ia decizii care contrazic hotărârile luate la nivelurile superioare. Altfel, ar fi puse în pericol unitatea și armonia în biserica lui Hristos.

Este adevărat că unitatea nu înseamnă uniformitate, că pot exista diferențe de înțelegere și comportament, atâta vreme cât acestea nu contrazic principiile generale. Dar

pentru a rămâne mădulare ale aceluiasi trup, trebuie să lucrăm în armonie cu legile de funcționare ale acestuia. Altfel, devenim celule canceroase, periclitând viața întregului organism.

Înțelegem neliniștea și grija celor care se tem ca nu cumva reprezentanții bisericii să se îndepărteze tot mai mult și pe nesimțite de la învățăturile Bibliei și ale Spiritului Profetic, să renunțe la standardele tradiționale ale bisericii și să se îndrepte spre ecumenism, îngăduind spiritului lumesc să pătrundă în biserică. Îi apreciem pe cei ce iubesc adevărul și apără „credința dată sfinților odată pentru totdeauna“ (Iuda 3), dar vă asigurăm că și noi suntem printre ei. Ne e scumpă Biblia și prețuim lumina dată bisericii rămășiței prin Spiritul profeției. Standardele bisericii, la care subscriem, le găsiți în capitolul 12 din Manualul comunității. Studiați-le și suntem convinși că veți fi de acord cu noi. Dar vă implorăm, în numele dragostei, pentru binele vostru spiritual și pentru unitatea bisericii, să nu dați crezare celor ce doresc să vă distrugă încrederea și să vă îndepărteze de cei care „priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele“ (Evrei 13,17). Căci nu din dragoste și nici din respect față de adevăr fac ei aceasta!

Dacă afirmația că biserica este lepădată este falsă și vine de la cel rău, sugestia că biserica nu este lepădată, ci doar conducerea ei, este și mai perfidă. Ea e menită să liniștească conștiința și să încurajeze mândria spirituală a celor ce își permit să submineze unitatea trupului lui Isus Hristos. Dacă acceptăm cele spuse de serva Domnului, că „nimeni nu poate spune care este grâul și care este neghina“, cum își pot îngădui aceștia să facă o asemenea categorisire? Pot asemenea persoane să mai rămână în biserică fără o adevărată schimbare de atitudine?

Departate de noi gândind de a dori să stingem „mucul care mai arde“, dar atragem serios atenția că, „dintre toate păcatele, mândria și încrederea în sine constituie păcatul cel mai de plâns și cel mai greu de vindecat“ (E.G.White). Acesta a fost

păcatul lui Lucifer, păcatul lui Core și al cetei lui, păcatul lui Uza, păcatul celor care L-au respins pe Mântuitorul, păcatul caracteristic lumii de astăzi și al laodiceanului îngâmfat. De aici au izvorât ura și crima lui Cain, invidia fraților lui Iosif, critica lui Aaron și a Mariei împotriva lui Moise, pizma lui Saul împotriva lui David și complotul pus la cale de dușmanii lui Daniel. Da, cel mai de plâns și cel mai greu de vindecat dintre păcate este mândria, încrederea exagerată în propria persoană, în propria capacitate și înțelepciune.

Nu e de mirare că înțeleptul spune: „Dacă vezi un om care se crede înțelept, poți să ai mai multă nădejde pentru un nebun decât pentru el“ (Prov.26,12). De aceea, trebuie să urmăm sfatul: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta... Nu te socoti singur înțelept...“ (Prov.3,5,7).

Privitor la unele persoane care propagau din proprie inițiativă o solie de dezbinare, Ellen White întreabă: „Pentru ce n-au prezentat acești oameni atât de zeloși cazul lor la Conferința Generală... după cum au făcut acei bărbați devotați la Ierusalim...? Au mers ei la marea inimă a lucrării Sale, acolo unde bărbații își descopereau tezaurul lor de lumină...?“ (Mărturii speciale, pag.34).

Iubită frățietate, noi facem parte dintr-o biserică ce dorește să fie și să rămână unită și unitară, nu formată dintr-un conglomerat de indivizi sau congregații independente, cu credințe și principii de organizare diferite. Mesajul și misiunea noastră cer unitate și conlucrare armonioasă. Vă invităm călduros să veniți împreună cu noi pe calea cea îngustă trasată de Mântuitorul, cu umilință și respect față de credința și rânduielile descoperite de Dumnezeu prin Duhul Sfânt acestui popor, chemat să ducă lumii ultima solie de har, în vederea pregătirii pentru a doua venire a Domnului Hristos.

Cu adâncă iubire frățească,
Comitetul Uniunii Române
București, 28 decembrie 1995

Declarație cu privire la standardele creștine în domeniul îmbrăcămintii și al înfățișării personale

Observăm cu îngrijorare tendințe contradictorii care se manifestă în biserică în domeniul îmbrăcămintii și al înfățișării personale. În măsură din ce în ce mai mare, se pot vedea în biserică elemente de îmbrăcăminte, stiluri și practici lumești, care reflectă o preocupare exagerată pentru lucrurile trecătoare și un spirit de conformare cu lumea. Între cauze pot fi: necunoașterea standardelor purtării creștine așa cum sunt afirmate în Scripturi, în scrierile inspirate și în Manualul bisericii, o înțelegere greșită a neprihănirii prin credință ca fiind ruptă de responsabilitate pentru comportamentul creștinului, un spirit de contestare a regulilor și autorității ca și preluarea fără discernământ a practicilor unora dintre credincioșii adventiști din alte țări.

Se manifestă și tendința opusă, de neglijare a datoriei noastre de a reprezenta Evanghelia printr-o înfățișare personală îngrijită și atrăgătoare, ca și instituirea și impunerea unor standarde și reguli care nu se bazează pe o înțelegere corectă a Bibliei și nu au autoritatea unei hotărâri a bisericii în cadrul ei organizat.

Apreciind lumina de care ne bucurăm în acest domeniu și privilegiul pe care-l avem de a proclama și prin înfățișarea noastră adevărurile mântuirii, Comitetul uniunii își declară din nou atașamentul față de principiile biblice ale unei îmbrăcămintii creștine - simplitate, decență și bună-cuviință, bun gust și frumusețe naturală, economie și protecție pentru sănătate. Sfaturile biblice arată că adevărata frumusețe izvorăște din caracterul creștin (1 Petru 3,3; 1 Timotei 2,9,10), iar redestep-

țarea și reforma spirituală conduc la simplitate, decență și economie în înfățișarea exterioară (Geneza 35,2,4).

Pentru că stilul de viață are o influență asupra experienței spirituale și asupra mărturiei creștine, organizația bisericii stabilește anumite standarde cu aplicare universală, care sunt în același timp cerințe minime pentru acordarea calității de membru. Așa cum sunt exprimate în articolul 21 al **Punctelor fundamentale de credință și în Manualul bisericii**, capitolul 12 (*Standardele vieții creștine*), ele sunt primii pași esențiali în formarea unei experiențe creștine fericite și în continuă creștere, izvorând dintr-o legătură de viață cu Mântuitorul.

Invităm pe pastori și slujbașii bisericii să nu neglijeze să prezinte standardele comportamentului creștin, în relația lor cu neprihănirea inimii, într-o manieră care să zidească și să conducă la unitate, atât în pregătirea noilor convertiți cât și în predicarea pentru comunități. Apelăm la toți credincioșii, de toate vârstele, din toate zonele țării, să studieze cu rugăciune cerințele Bibliei și ale Spiritului Profetic în această privință, precum și aplicarea acestor principii în **Manualul bisericii**, paginile 213-216 și în lucrarea **Advenția de ziua a șaptea cred**, paginile 438-441, fiecare urmărind în primul rând schimbările pe care trebuie să le facă la sine și nu la alții.

Afirmăm din nou că, în armonie cu învățătura biblică, creștinii nu trebuie să se împodobească cu bijuterii, iar substanțele cosmetice nu trebuie să fie folosite într-un mod care să modifice înfățișarea naturală.

În același timp, recunoaștem că relațiile au avut de suferit atunci când unele reguli, laudabile în sine, au fost prezentate într-o manieră lipsită de iubire și respect și mai ales când unele vederi personale au fost im-

puse ca reguli pentru toți ceilalți. Un credincios, un pastor, un comitet de comunitate nu au autoritatea să instituie reguli de conduită care nu se bazează pe un *Așa zice Domnul* și pe hotărârile votate de biserică reunită în sesiunea Conferinței Generale și care se găsesc în **Manualul bisericii**.

Dorim să acționăm cu toții într-un fel care să dezvolte legătura cu Domnul Hristos și unitatea bisericii, proslăvind în toate pe Mântuitorul: "Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10,31).

Comitetul Uniunii Române
10 ianuarie 1996

Declarație privind relațiile cu reprezentanții Comunității creștine advente

Așa cum se știe, de mai mulți ani în Ungaria își desfășoară activitatea o grupare desprinsă din biserică adventistă, care poartă numele de Comunitatea creștină adventă din Ungaria, și care este mai bine cunoscută sub numele de gruparea Egervari. În primăvara anului 1995, la sediul uniunii noastre a avut loc o discuție cu trei dintre reprezentanții acestei organizații, în contextul în care erau în curs negocieri avansate de restabilire a unității bisericii adventiste din Ungaria. În urma acelor discuții, a fost publicat un raport în *Curierul Adventist* din luna iulie 1995.

Afirmațiile făcute de conducătorul acestei grupări, pastorul Egervari, că înțelege efectul negativ al programelor pe care le desfășoară în România și că se va reține de la activități viitoare, nu au fost confirmate în mod practic. Mai mult decât atât, atitudinea conducătorilor Comunității creștine advente a dus la eșuarea eforturilor sincere ale uniunii adventiste din Ungaria în vederea reparării greșelilor trecute și restabilirii deplinei unități.

Comitetul anual al Diviziunii Trans-Europene, întrunit în prezența reprezentanților Conferinței Generale, a constatat că liderii Comunității creștine advente, "deși accentuează în declarațiile lor disponibilitatea pentru unire, în realitate nu se străduiesc pentru înfăptuirea unității. Unul dintre cele mai elocvente semne este faptul că, la inițiativa uniunii maghiare privind împăcarea, Comunitatea creștină adventă a răspuns print-o carte care nu servește la atenuarea, ci la adâncirea și mai mult a tensiunii."

Sfatul Diviziunii este ca uniunea maghiară să lucreze "pentru ca sufletele sincere care aparțin de Comunitatea creștină adventă să știe că uniunea este deschisă pentru realizarea unității, dar să nu îngăduie liderilor Comunității creștine advente formularea unor prescripții la adresa uniunii sub pretextul căutării unității.

Uniunea maghiară face parte din biserică mondială a adventiștilor de ziua a șaptea și trebuie să se conformeze principiilor Conferinței Generale în probleme de doctrină, organizație și administrație. Făcând așa, uniunea poate conta în mod firesc pe sprijinul conducătorilor diviziunii, inclusiv prin faptul că aceștia nu vor interveni în problemele interne ale uniunii, nu vor susține discuții și nici corespondență cu acele persoane și organizații care nu recunosc conducerea aleasă în mod legal a uniunii."

În această situație, consecvenți înțelegerii privind unitatea bisericii ca trup al lui Hristos, considerăm ca nepotrivită orice acțiune comună a Uniunii române sau a unor comunități adventiste din România cu reprezentanții Comunității creștine advente și continuăm să așteptăm cu încredere o zi a înțelegerii și unității.

Comitetul Uniunii Române
10 ianuarie 1996

Advenstii și unitatea creștinilor

Membrii comitetului executiv al Diviziunii Euro-Africa, reuniți pentru sesiunea anuală la 12 noiembrie 1991, au votat prezenta declarație privind eforturile în vederea unității creștinilor. Acest document va servi ca o recomandare tuturor organizațiilor adventiste în relațiile lor cu alte biserici și comunități creștine. Deși advenstii au motive serioase ca să nu adere la Consiliul Ecumenic al Bisericilor, ei recunosc bunele intenții ale eforturilor în vederea unității creștinilor și necesitatea unor relații bune cu celelalte biserici creștine.

Advenstii de ziua a șaptea și eforturile în vederea unității creștinilor

Biserica Domnului Hristos este comuniunea credincioșilor din toate timpurile care recunosc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Biserica mondială este formată din toți cei care cred în mod sincer în Isus. Aceștia sunt credincioșii din toate timpurile, pe care Isus Hristos i-a răscumpărat prin sângele Său.

1. Concepția bisericii adventiste privind propriul său rol

Noi credem că biserica adventistă de ziua a șaptea, ca parte a creștinătății, a fost adusă la existență de Dumnezeu la momentul prevăzut în profeție (Dan 8,14), pentru ca ea să proclame întregii lumi "Evangelhia veșnică" înaintea revenirii Domnului Hristos (Apoc. 14,6-14). Biblia prevede că timpul sfârșitului va fi o perioadă de apostazie de la învățătura lui Isus Hristos. De aceea Dumnezeu a chemat un corp de credincioși care "păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apoc. 14,12).

Noi credem, pe baza înțelegerii noastre din Sfințele Scripturi, că biserica adventistă de ziua a șaptea este expresia vizibilă a bisericii rămășiței (Apoc. 12,17). Ca mișcare de regrupare din timpul sfârșitului, ea este

rânduită să cheme toate ființele omenesti la o credință neîmpărțită în Isus Hristos și la o ascultare fără compromis de poruncile Sale. Noi înțelegem că datoria noastră nu constă doar în a duce Evangelhia veșnică la toate popoarele, ci de asemenea în a avertiza creștinătatea, în măsura în care ea s-a îndepărtat de credința în Isus Hristos și de credincioșia față de voința descoperită a lui Dumnezeu.

2. Poziția noastră față de Consiliul Ecumenic al Bisericilor

Această înțelegere a rolului nostru nu exclude totuși faptul că noi vedem Duhul Sfânt manifestându-se și în alte biserici și comunități de credincioși și că noi ne simțim una cu alți creștini care se străduiesc, asemenea nouă, să păzească cerințele lui Dumnezeu potrivit cunoștinței pe care o au și să țină credința lui Isus.

Motivele care urmează fac însă ca biserica adventistă de ziua a șaptea să se găsească în imposibilitatea de a deveni membru în Consiliul Ecumenic al Bisericilor.

În cadrul concepției noastre, suntem conștienți că noi trebuie să vestim ultima solie a lui Dumnezeu "oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod" (Apoc. 14,6). Înțelegerea misiunii noastre și conștiința datoriei noastre nu sunt compatibile, în toate aspectele, cu interpretările acceptate în momentul de față în cadrul Consiliului Ecumenic al Bisericilor în acest domeniu.

Împreună cu alți creștini sinceri, noi suferim din cauza rupturilor confesionale și considerăm că este datoria noastră să promovăm "unirea Duhului" (Efes. 4,3). Noi căutăm unitatea în adevăr și în credință, pe temelia Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu. Noi nu știm deci cum să aderăm la o unitate care nu se bazează în exclusivitate pe revelația biblică.

Observăm cu îngrijorare tendințe care, în sânul Consiliului Ecumenic al Bisericilor, se inspiră din tradiții ne-biblice și care se îndepărtează de la doctrina mântuirii numai prin Isus Hristos.

Acestea sunt în contradicție cu principiul Reformei *Sola Scriptura* și sunt în dezacord cu puritatea Evangheliei.

Pe baza înțelegerii pe care o avem cu privire la cuvântul profetic, noi recunoaștem, împreună cu alți creștini, că în evoluția istorică a puterii politico-religioase a papalității se află împlinirea unor profeții biblice (Dan. 7; Apoc. 13 și 17). De asemenea, deschiderea din ce în ce mai mare a Consiliului Ecumenic al Bisericilor către catolicism, angajamentele sale politice actuale ca și tendințele sale teologice și religioase liberale și pluraliste confirmă interpretarea noastră privind profețiile biblice (Apoc. 13,11-18).

Noi nu punem la îndoială bunele intenții ale fondatorilor Mișcării ecumenice și ale conducătorilor săi actuali. Cu toate acestea, noi nu credem că, în această manieră, Consiliul Ecumenic al Bisericilor va ajunge să realizeze unitatea pentru care Domnul Isus Hristos a mijlocit în favoarea bisericii Sale (Ioan 17,20,21).

3. Raporturile noastre cu alte biserici și comunități religioase

Cu toate că noi ne putem atașa Consiliului Ecumenic al Bisericilor datorită loialității noastre față de Sfințele Scripturi, noi rămânem deschiși față de toate relațiile interconfesionale care nu știrbesc concepția noastră despre rolul bisericii adventiste.

"Noi recunoaștem toate organizațiile care îl înalță înaintea oamenilor pe Domnul Hristos ca făcând parte integrantă din planul divin de evanghelizare a lumii. Noi respectăm profund pe creștinii, bărbați și femei, din alte denominațiuni, care se străduiesc să câștige suflete pentru Hristos" (General Conference of Seventh Day Adventists, *Working Policy*, 1989-1990, pag. 368).

"Dumnezeu are pietre prețioase în alte biserici și noi nu suntem chemați să aducem acuzații globale și severe împotriva lumii care se consideră creștină. Din contră, noi trebuie să-i prezentăm adevărul, așa cum se găsește el în Isus, în toată

umilința și cu iubire. ... Lucrarea noastră constă într-o reformă și o împlinire profetică, conduse de Dumnezeu, în vederea împlinirii unei sarcini speciale care nu a fost incredințată nici unei alte biserici. ... Noi nu trebuie să ridicăm nici o barieră nenecesară între noi și celelalte biserici" (Ellen White, *Review and Herald*, 17 ianuarie 1893).

Noi suntem deci gata să cooperăm cu alte organizații confesionale ori de câte ori identitatea noastră poate să fie păstrată. Exemple de acest fel sunt: cooperarea cu societățile biblice și susținerea lor financiară; colaborarea cu stațiile de radio și presa creștină; participarea la organizațiile religioase de ajutor pentru dezvoltare și pentru refugiați; intervenții în caz de catastrofe; acțiuni în favoarea libertății religioase. De asemenea noi putem să avem în vedere participarea noastră la activitățile unor comisii teologice și în calitate de observatori la grupurile de lucru ale bisericilor creștine.

Pastorii bisericii adventiste de ziua a șaptea trebuie să intre în contact cu reprezentanții altor biserici și comunități creștine locale, cu scopul de a sublinia punctele confesionale comune, fără a trece sub tăcere aspectele care ne diferențiază. Bisericile locale trebuie să se străduiască să întrețină relații bune cu alte biserici creștine, bazate pe toleranță și respect reciproc. Protejarea și integritatea concepției noastre privind rolul bisericii adventiste vor hotărî limitele deschiderii și cooperării noastre.

Ca adventiști de ziua a șaptea, împreună cu numeroși alți creștini, noi năzuim să vedem realizându-se unitatea bisericii Domnului Hristos în timpurile noastre. Totuși, noi știm că această unitate nu se va realiza decât în Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care noi ne punem toate speranțele în revenirea Domnului Hristos și ne rugăm: "Vie Împărăția Ta!" (Mat. 6,10). "Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apoc. 22,21).

Comitetul Executiv al Diviziunii Euro-Africa, 12 noiembrie 1991

Advențiștii și serviciul militar

Pentru a oferi frățietății noastre, și altora care sunt interesați, o bază pentru înțelegerea corectă a experienței și atitudinii bisericii adventiste față de război și față de serviciul militar, punem la dispoziție anumite informații din istoria bisericii noastre.

Subiectul a provocat multe discuții de-a lungul timpului, unii situându-se la o extremă iar alții la alta, în funcție de experiența, personalitatea și atitudinea celor implicați în dezbateri. Pentru a nu ne situa printre cei ce „batjocoresc ce nu cunosc” (2 Petru 2, 12), vă rugăm să ne urmăriți prin istorie.

Războiul civil din Statele Unite ale Americii

Din primăvara anului 1861 Statele Unite ale Americii urmau să se confrunte cu cea mai mare criză din istoria lor de până atunci - războiul civil numit de obicei războiul de secesiune dintre statele din sudul și statele din nordul SUA. Acestea erau vremuri grele pentru biserica adventistă care se năștea. Războiul s-a declanșat la 4 februarie 1861 și s-a încheiat la 3 aprilie 1865. Iată momentele principale:

Dezbaterea asupra sclaviei negrilor (foarte numeroși în statele din sud, unde se aflau mari cultivatori de bumbac) au atins punctul culminant în timpul campaniei alegerii președintelui Abraham Lincoln (1860), adept înfocat al desființării sclaviei negrilor.

La 4 februarie 1861, șapte state din sud, care militau pentru păstrarea sclaviei negrilor, au procla-

mat secesiunea și au

creat, la Montgomery (Alabama), Confederația statelor din sud căreia, în aprilie și mai, i s-au alăturat încă 4 state. Ca președinte al Confederației a fost ales plantatorul Jefferson Davis.

La 12 aprilie 1861, forțele ale Confederației statelor din sud dezlănțuie războiul civil, atacând punctul întărit Fort Sumter din apropierea localității Charleston (Carolina de sud). Luate oarecum prin surprindere, statele din nord au suferit, în prima parte a războiului, serioase înfrângeri.

Lincoln și membrii congresului care reprezentau statele din nord, refuzând să recunoască hotărârea de separare a statelor din sud și dându-și seama că aceasta ar însemna continuarea sclaviei, s-au angajat în luptă.

Deși războiul s-a încheiat cu înfrângerea sudistilor și abolirea sclaviei negrilor, fapt pe care Lincoln l-a plătit cu viața, fiind asasinat la 14 aprilie 1865 de un sudist fanatic, războiul a cauzat multă vărsare de sânge, controverse aprinse, pagube materiale și neînțelegeri.

Biserica adventistă, organizată la nivel de Conferință Generală în mai 1863, surprinsă de evenimentele, trebuia să facă față unei situații cu totul noi. Majoritatea advențiștilor erau împotriva sclaviei. În *Review* s-a afirmat (în august 1862) că „sclavia este considerată de cuvântul profetic ca fiind păcatul cel mai întunecos și mai condamnabil care zace asupra națiunii.” Această atitudine

Aron Moldovan

a dus la interzicerea publicațiilor adventiste în statele din sud care doreau continuarea sclaviei negrilor.

Deși advențiștii erau împotriva sclaviei, ei considerau totuși că dezbaterile aprinse și prelunge pe această temă distrag atenția de la ceea ce era mai important: pregătirea pentru a doua venire.

Cu trei luni înainte de începerea ostilităților, Ellen White a avut o viziune (12 ianuarie 1861, Parkville, Michigan) în care i s-au prezentat lucruri care contrastau cu înțelegerea celor mai mulți dintre nordiști. Aceștia se așteptau atunci la un război de scurtă durată. Inițial, chiar Lincoln, care chemase sub arme 75.000 de ostași, considera că războiul se va termina în 90 de zile.

Dar Ellen White avertiza pe advențiști că rebeliunea va conduce la un război înspăimântător, cu armate numeroase de ambele părți. Ea a identificat membri ai bisericii care vor pierde pe unii dintre cei dragi în război.

Războiul s-a desfășurat în condiții de mare confuzie (Vezi Ellen White în *Testimonies*, vol. 1, capitolele „Răscoala”, pag. 355-368, și „Nordul și Sudul”, pag. 253-260). Confuzia consta în următoarele:

1) Nu toți generalii și luptătorii din armatele nordului doreau desființarea sclaviei. Mulți dintre ei urmăreau doar readucerea separatiștilor în cadrul Uniunii. Acești luptători, dintre care unii erau proprietari de sclavi, doreau să păstreze unitatea Statelor Unite, dar,

în același timp, să mențină sclavia.

2) Nordiștii se temeau că decretarea eliberării sclavilor ar putea determina ca statele din sud care nu se uniseră cu rebelii, dar care dețineau o mulțime de sclavi, să se unească cu rebelii pentru a nu fi lipsite de munca sclavilor.

3) Unii comandanți care ocupau înalte posturi de răspundere în armatele Nordului, adepți ai sclaviei și lipsiți de integritate, abuzând de autoritatea pe care o dețineau, puneau pe cei ce erau împotriva sclaviei în posturi primejdioase, pentru ca să fie uciși și să scape astfel de influența lor.

4) Unii dintre membrii influenți din Congres lucrau în favoarea celor din sud, fumizându-le informații despre planurile celor din nord.

5) Sclavii erau dezinformați cu privire la adevăratele intenții ale celor ce doreau eliberarea lor, fiind făcuți să creadă că, dacă vor fi eliberați, cei din nord îi vor trata și mai rău. Această părere era întărită de felul în care erau tratați unii sclavii fugiți de la stăpânii din sud de către cei din nord.

6) În sfârșit, pentru a desăvârși confuzia, „foarte mulți bărbați cu răspundere, generali și ofițeri, lucrează”, spunea Ellen White, „după instrucțiunile transmise de spirite” (*Testimonies*, vol. 1, pag. 364).

Având în vedere toate acestea și ținând seama de spiritul lor antirăzboinic, advențiștii, cu toată atitudinea lor antisclavagistă, nu s-au grăbit să se înroleze voluntar în armatele care luptau împotriva separatiștilor.

Atitudinea adventiștilor față de serviciul militar obligatoriu

Pe vremea războiului de secesiune, pe temeiul celor relatate în Apocalipsa capitoul 13, adventiștii erau înclinați să creadă că Statele Unite se apropie de sfârșit și aceasta va însemna și încheierea istoriei lumii. Ca și astăzi, ei considerau că legea lui Dumnezeu este mai presus de legile omenești. Ca soldați combatanți, ei nu vedeau cum ar putea să respice poruncile a patra și a șasea din Decalog.

După primele înfrângeri ale nordiștilor de către cei din sud, Ellen White a primit mai multă lumină cu privire la război. Într-o viziune impresionantă a bătăliei de la Bull Run, ea a văzut cum, printr-o intervenție a îngerilor, s-a împiedicat căderea forțelor unioniste într-o cursă dezastruoasă pregătită de către confederați. Prin înfrângerile suferite, Dumnezeu pedepse pe cei din nord pentru că au tolerat atât de mult timp sclavia. Dar El va pedepsi și forțele sudului (Review, 27 august 1861).

Dar cum războiul continua și necesita tot mai mulți soldați, iar adventiștii nu se grăbeau să se înroleze în mod voluntar, s-au ridicat suspiciuni și calomniile cu privire la atitudinea adventiștilor față de sclavie. În aceste împrejurări s-au format trei grupe de atitudine printre adventiști: 1) câțiva care promovau cu stăruință ideea participării la război pentru desființarea sclaviei; 2) câțiva pacifiști care afirmă cu tărie că vor accepta mai degrabă martiriul sau închisoarea decât să participe în vreun fel la război și 3) cei care erau dispuși să slujească în armată cu condiția de a fi scutiți de obligația de a purta arme și de a ucide.

În toamna anului 1862, când guvernul SUA a luat

în considerare necesitatea unei legi de recrutare obligatorie, James White a publicat în Review o lungă expunere privitoare la punctul de vedere adventist în problema participării la război. În articol se arată că adventiștii detestă sclavia, nu simpatizează cu rebelii și susțin pe președintele ales, Abraham Lincoln.

James White afirma loialitatea față de guvern și explica de ce adventiștii nu puteau să participe la viața militară. Totuși, spunea el, a te împotrivi unei legi care obligă la încorporare ar fi o „nebulie” și ar însemna prea mult „să ne asumăm responsabilitatea sinuciderii”, mai ales că, într-un asemenea caz „guvernul își asumă responsabilitatea călcării legii lui Dumnezeu” (Review, 12 august 1862, articolul „The Nation”).

Editorialul lui James White a provocat un potop de scrisori trimise la Review. Atât abolitioniștii cât și pacifiștii condamnau cu tărie poziția exprimată în articol. Ambele părți respingeau ideea responsabilității statului pentru acțiuni individuale prin violarea conștiinței. Mai ales pacifiștii „se războiau” cu James White, întepându-l aspru.

Din dezbaterile provocate de articol s-a cristalizat o poziție de mijloc, împărțită de J.K. Waggoner și J.N. Loughborough. Adepții acestei poziții susțineau că 1) adventiștii nu trebuie să se împotrivescă încorporării, dar 2) nici nu trebuie să poarte arme.

Deși mulți membri ai bisericii sperau că Ellen White va vorbi cu autoritate pentru stabilirea poziției corecte, în tot timpul dezbaterilor ea a păstrat tăcerea, mulțumindu-se să avertizeze împotriva pozițiilor extreme și fanatice și declarând că „poporul lui Dumnezeu... nu se poate angaja în acest război de confuzie pentru că

aceasta se află în opoziție cu orice principiu al credinței lor”. În același timp ea muștra cu asprime pe adventiștii pacifiști din Iowa care au cerut autorităților acestui stat să le recunoască poziția, dar au fost respinși. Ellen White spunea că ei ar fi trebuit să adreseze cererea lor lui Dumnezeu și să-și pună încrederea în El pentru rezolvarea problemelor.

Ellen White a muștrat pe cei ce au criticat cu asprime articolul scris de James White spunând că au fost „foarte neprevăzători”, au tras concluzii pripite, „și-au dat pe față propriile lor sentimente răsculătoare”, „au confundat fanatismul cu conștiințiozitatea”, fiind „gata să găsească greșeli”, „să devină martiri”, deși „nu-și dădeau seama ce vorbeau”.

Apoi Ellen White declara:

„Acea care erau cel mai bine pregătiți să-și sacrifice până și viața, dacă li s-ar fi cerut, decât să ajungă într-o poziție în care să nu poată asculta de Dumnezeu, au vorbit mai puțin. Ei nu voiau să se încumete ci simțeau adânc și meditau mult, iar rugăciunile lor serioase se înălțau către cer pentru înțelepciunea în comportare și har în suferință” (Testimonies, vol.1, pag.356)

Ellen White n-a muștrat doar pe pacifiști, ci și pe cei din extrema opusă. Unui adventist cu sentimente proslavagiste i-a scris: „Tu n-ai dat pe față nici înțelepciunea șarpelui, nici nevinovăția porumbelului... Satana este instigatorul la orice răscoală... Vederile tale în această privință [în privința sclaviei] te-au atras de partea răzvrătirii...”

Tu ai pus influența ta de partea cea rea... Dacă tu... ai fi luat în seamă instrucțiunile fraților tăi, dacă ai fi ascultat de sfatul lor, atunci te-ai fi scutit pe tine însuși și lucrarea lui Dumnezeu de defăimare...”.

Apoi Ellen White continuă, aproape amenințător: „Noi trebuie să facem cunoscut că nu avem astfel de oameni în societatea noastră...” (Ibid., pag.359,360).

Dar, în timp ce „trebuie să fim cu băgare de seamă la orice cuvânt” pentru a nu atrage pe îngerii răi în jurul nostru și pentru a nu determina pe necredincioși „să privească cu bănuială la toți sabatiștii”, cum se exprimă dânsa, Ellen White enunță acel principiu general bine cunoscut:

„Datoria noastră este de a asculta de legile țării noastre în orice împrejurare, dacă acestea nu vin în conflict cu acea lege superioară pe care Dumnezeu a rostit-o cu voce clară pe Muntele Sinai” (Ibid., pag. 361)

Războiul continua. Adu-narea de fonduri pentru a stimula pe cei ce se înrolau în armată, sprijinită de liderii adventiști, a încurajat pe voluntari. Dar nevoile de oameni sporeau. Prin legea serviciului militar obligatoriu din 3 martie 1863, prima lege de felul acesta în SUA, Congresul stabilea că toți bărbații sănătoși în vârstă de 20-45 de ani puteau fi înrolați în armată. Puteau fi scutiți numai cei care găseau un înlocuitor sau plăteau o taxă de 300 dolari. Liderii adventiști au încurajat adunarea de fonduri pentru a plăti taxa necesară. La presiunile quakerilor, Congresul a amendat legea (în februarie 1864) în sensul că cei care aveau obiecțiuni de conștiință puteau îndeplini serviciul militar în spitale sau având grijă de sclavii care erau eliberați. Mulți adventiști au profitat de această prevedere. Dar în iulie același an, Congresul a hotărât menținerea serviciului militar alternativ doar pentru cei recunoscuți ca având obiecțiuni de conștiință. Adventiștii de ziua a șaptea nu se aflau la acea dată printre ei.

(va urma)

Căsătoria - un proiect divin

Texte de bază: Geneza 1,28;
2,18-24; 1 Corinteni 7,5; Efeseni
5,22-32

Introducere

Astăzi avem privilegiul unei sărbători a căsătoriei și familiei - darul lui Dumnezeu pentru oamenii pe care i-a creat. Deși este adevărat că nu toți oamenii se căsătoresc sau trebuie să se căsătorească, este important să recunoaștem că viața de căsătorie este idealul lui Dumnezeu pentru bărbați și femei, contribuind la creștere și împlinire în mai multe domenii ale vieții lor.

Stabilind relația de căsătorie, Dumnezeu a avut în vedere multe obiective, dar câteva dintre acestea pot fi subliniate ca fundamentale. Cunoașterea și acceptarea acestor obiective de bază ne pot forma o perspectivă sănătoasă, atât de necesară când ne confruntăm cu problemele căsătoriei și ale familiei și când explorăm valorile unei familii care-și împlinesc chemarea.

Perpetuarea speciei umane

Unul dintre obiectivele căsătoriei este acela ca, prin nașterea de copii, să contribuim la perpetuarea familiei omenești. Prima poruncă a lui Dumnezeu în Eden a fost: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul” (Gen.1,28). Înțeleptul Solomon declara: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El” (Ps.127,3).

Acesta a fost planul lui Dumnezeu, ca bărbații și femeile care se unesc în legătura sacră a căsătoriei să aibă copii. Pe lângă obiectivul propagării speciei umane, Dumnezeu a dat ființelor umane capacitatea de reproducere și ca să putem înțelege mai pe deplin legăturile Sale cu noi, copiii Săi. Experiența lui Enoh ilustrează acest aspect: „După nașterea primu-

Willie Oliver

lui său fiu, Enoh a atins o experiență mai înaltă. El a fost atras într-o relație mai apropiată cu Dumnezeu. El a înțeles mai pe deplin propriile sale obligații și responsabilități ca fiu al lui Dumnezeu. Și, văzând iubirea copilului față de tatăl său, încrederea lui simplă în ocrotirea sa și simțind afecțiunea profundă, dorința duioasă a inimii sale după fiul său întâi-născut, el a învățat o lecție prețioasă despre iubirea minunată a lui Dumnezeu față de oameni, manifestată în dăruirea Fiului Său, și despre încrederea cu care copiii lui Dumnezeu se pot bizui pe Tatăl lor ceresc” (*The Adventist Home*, pag. 160).

De asemenea, Dumnezeu le-a dăruit oamenilor capacitatea de a procrea în căsătorie, așa încât ei să învețe să fie generoși și să împărtășească darurile primite, în loc să se gândească numai la ei înșiși. Ellen White scria: „O casă fără copii este un loc pustiu. Inima celor din casă este în pericol să devină egoistă, să urmărească ceea ce este mai plăcut și comod pentru sine, să țină seama numai de ceea ce doresc și le convine lor înșile. Ei strâng spre ei înșiși toate simpatiiile, dar au prea puțin de împărtășit altora.” (*Ibid.*, pag. 159).

Dezvoltarea personalității și creșterea în har

Relația de căsătorie nu este doar un mijloc pe care Dumnezeu îl folosește pentru perpetuarea familiei omenești. Dumnezeu ar fi putut să înmulțească rasa umană și pe alte căi, așa cum a făcut-o de pildă cu îngerii. Un obiectiv mai direct legat de viața noastră este dezvoltarea și maturizarea celor două personalități diferite într-o relație de partajare și responsabilități reciproce. Iluzia căsătoriei urmate de o

viață fericită și fără griji până la moarte supraviețuiește numai în unele cârți și melodii de muzică ușoară. Adevărata viață de căsătorie, așa cum este înfățișată în Biblie, nu promite în mod necesar o viață de vis și fericire perpetuă. Căsătoria este unirea a două persoane de sexe diferite, care se angajează prin jurământ să trăiască, să se iubească și să muncească împreună, pe vreme însoțită și ploaie, în boală ca și în sănătate, în lipsuri ca și în prosperitate.

Iar Ellen White comentează: „Binecuvântarea lui Dumnezeu în căminul în care va exista această unire este asemenea luminii cerului, pentru că este voia hotărâtă a lui Dumnezeu ca bărbatul și femeia să fie legați împreună în legăturile sacre ale unirii, conduși de Isus Hristos, avându-L pe El la cărmă și Duhul Său drept călăuză.

Dumnezeu dorește ca locul cel mai fericit de pe pământ să fie căminul, un adevărat simbol al căminului din ceruri. Purtând în cămin răspunderile căsniciei, legându-și interesele de Isus Hristos, sprijinindu-se pe brațul Său și pe asigurările Sale, atât soțul, cât și soția pot să aibă parte în această uniune de o fericire pe care îngerii lui Dumnezeu să o laude” (*Ibid.*, pag.102).

Atât bărbatul, cât și femeia aduc în cadrul căsătoriei personalitatea lor distinctă. Ei au fost crescuți în familii diferite și, cu toate că pot să aibă asemănări în educație, cultură, naționalitate, religie și statut social, ei aduc adesea în căsătorie un set diferit de așteptări. Iar atunci când aceste așteptări nu sunt satisfăcute, se instalează nemulțumirea și se stărnesc conflicte. După luna de miere, ei observă că „roțile dințate” ale personalității și temperamentului lor nu se cuplează fără ciocniri și zgomete neplăcute. Când unul dorește

ceva, celălalt așteaptă altceva. Armonia așteptată și visul „cerului pe pământ” nu pare că se vor mai materializa. Această descoperire poate răni profund. Se poate accentua simțământul că, „de fapt, noi nu am fost făcuți unul pentru altul, ci suntem incompatibili”. Chiar dacă această scuză se folosește atât de des, ea este, de fapt, o modalitate de a evita realitatea. Noi știm foarte bine că partenerii de căsătorie nu sunt făcuți pe comandă unul pentru altul înainte de căsătorie.

Dacă un soț și o soție cred că ei nu au nici un fel de probleme sau dificultăți ale personalității pe care să le rezolve împreună, ei sunt cu adevărat în pericol. Înseamnă că ei au pierdut din vedere unul dintre adevăratele obiective ale căsniciei, creșterea și dezvoltarea personalității, care se realizează prin luptă. Noi trebuie să recunoaștem că fiecare ființă creată de Dumnezeu este un diamant brut. Dar diamantele au nevoie de polizare și șlefuire în atelier pentru a-și dobândi frumusețea. Dumnezeu a instituit căsătoria ca pe unul dintre principalele Sale ateliere, în care să aibă loc polizarea și șlefuirea. În atelierul sar scânteii și se face praf, dar cei doi au nevoie unul de altul în procesul de înobilare, în același fel în care diamantul are nevoie de piatra de șlefuit.

Ellen White ne avertizează: „Satana este întotdeauna gata să profite atunci când se ivește o deosebire și, folosindu-se de trăsăturile negative de caracter moștenite în caracterul soțului și al soției, el se va strădui să producă înstrăinare între cei care și-au unit interesele într-un legământ solemn înaintea lui Dumnezeu. Prin votul căsătoriei, ei au făgăduit să fie una, soția angajându-se să-și iubească soțul și să-l asculte, soțul făgăduind să o iubească și să o protejeze pe soția sa. Acum ele se ascultă de legea lui Dumnezeu, demonul neînțelegerilor va fi ținut afară din familie și nu se va produce nici o despărțire a intereselor, nici nu va fi îngăduită înstrăinarea afecțiunii” (*Ibid.*, pag. 106).

Privită în acest fel, căsătoria devine un plan divin de cea mai

complexă însemnătate, în cadrul căruia perechea căsătorită caută să răspundă la chemarea lui Dumnezeu spre creștere personală, pentru a înțelege lucrarea harului în cadrul relațiilor și a învăța mai pe deplin lecțiile de interdependență umană și de dependență absolută de El. Probleme și lipsuri, despre a căror existență în viața lor nu știau, sunt aduse la suprafață și cer atenție. Într-o comunicare înțeleaptă și intimă, ei se ajută cu tact unul pe altul să se vadă așa cum îi văd ceilalți. „Dacă voința lui Dumnezeu este îndeplinită, soțul și soția se vor respecta unul pe altul și vor cultiva dragostea și încrederea. Tot ceea ce ar putea să întineze pacea și unitatea familiei trebuie să fie respins cu hotărâre, iar bunătatea și iubirea trebuie să fie cultivate. Cel care manifestă spiritul afecțiunii, îngăduinței și al dragostei va constata că același spirit se reflectă asupra sa” (*Ibid.*, pag. 120).

Dezvoltarea intimității

Un al treilea obiectiv în cadrul căsătoriei este dezvoltarea intimității și exprimarea adecvată a naturii sexuale pe care Dumnezeu a creat-o în ființa umană. „A deveni un singur trup cuprinde și unirea fizică în căsătorie: Adam a cunoscut pe Eva, și ea a rămas însărcinată” (Gen. 4, 1). În nevoia lor de a se alipi, nevoie pe care bărbații și femeile au simțit-o încă din zilele lui Adam și ale Evei, fiecare pereche re trăiește prima poveste de dragoste. Actul intimității conjugale este tot ceea ce poate fi mai aproape de o unire fizică completă. El reprezintă apropierea specială pe care cei doi o pot dezvolta și pe plan emoțional și spiritual. Iubirea maritală creștină trebuie să fie caracterizată de căldură, bucurie și desfătare (vezi Prov. 5, 18.19)” (*Advenștii de ziua a șaptea cred* ... pag. 456).

Obiectivul cultivării intimității este legat de primul obiectiv care a fost discutat aici, propagarea familiei omenești, dar fără îndoială că nu se mărginește la acesta. Dorința după intimitate conjugală nu se stinge automat după depășirea perioadei în care o familie poate

naște copii. Pavel recunoaște acest lucru atunci când ne sfătuiește: „Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți, decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea; apoi să fiți iarăși împreună, ca să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre” (1 Cor. 7, 15). Apostolul a considerat aceasta ca o funcție legitimă și necesară în relația de căsătorie și a dat acest îndemn celor căsătoriți nu doar ca o sugestie, ci ca o poruncă, un imperativ.

Trebuie să mai dăm atenție faptului că Pavel a considerat existența acestor pulsuni sexuale ca unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a instituit relația de căsătorie. Pentru a preveni o exprimare nepotrivită a acestor dorințe, apostolul cere ca „fiecare bărbat să-și aibă nevasta lui, și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei” (vers. 2). Deși acest capitol este adesea considerat marele tratat al lui Pavel cu privire la avantajele celor necăsătoriți, adevărul este că tot aici el recomandă în mod solemn căsătoria pentru cei mai mulți, ea fiind cadrul potrivit în care o pereche poate exprima în mod corect sexualitatea care le-a fost dăruită de Dumnezeu.

În acest context, este important să înțelegem că intimitatea nu este în mod necesar sinonimă cu unirea fizică a soților. Este necesar să se țină seama de diferențele care se manifestă adesea între bărbați și femei în ce privește înțelegerea și așteptările lor privind intimitatea. Cei căsătoriți trebuie să studieze împreună 1 Corinteni 7 și să discute până când ajung la o înțelegere deplină a nevoilor și așteptărilor lor, așa încât deosebirile dintre ei să nu ajungă o piedică de netrecut și o sursă de conflict în căsătorie.

Reprezentarea căsătoriei Domnului Hristos cu biserica

Un ultim obiectiv al căsătoriei creștine este sugerat de sfatul lui Pavel transmis bisericii în Efeseni 5. Aici, Pavel dă instrucțiuni soților și soțiilor, arătând că relația

de căsătorie este, de fapt, o reprezentare sau o ilustrare a unirii dintre Domnul Hristos și biserica Sa. De fapt, Pavel folosește cuvintele de instituire a căsătoriei în Eden pentru a descrie această relație divino-umană de un tip atât de special. Taina celor care se iubesc până devin „un singur trup“ în căsătorie își găsește o împlinire specială în căsătoria Domnului Hristos cu biserica.

Această relație cosmică și divină dă căsătoriei o perspectivă cu totul nouă. Ea așază căsătoria pe cel mai înalt plan care poate fi conceput și de asemenea declară că Dumnezeu folosește în mod direct instituția căsătoriei pentru a portretiza unirea veșnică dintre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și poporul Său, biserica. Nici un eveniment din întregul calendar divin nu este atât de important ca acest moment din viitor, în care Tatăl va oficia unirea dintre Fiul Său și mireasa Sa „slăvită“ (vers. 27). Deși cel mai adesea relațiile omenești sunt temporare și nu aduc deplină satisfacție, relația aceasta divino-umană va fi permanentă și va da desăvârșită împlinire. Oamenii care vor forma acea mireasă sunt cei pe care Dumnezeu îi caută astăzi când își edifică biserica. Ei vor fi pentru veșnicie cei mai apropiați asociați ai Săi la conducerea universului și la inițierea celor mai curajoase proiecte de dezvoltare și fericire.

Nu este deci de mirare că idealurile înalte ale fidelității, curăției și iubirii sunt cerute în mod strict pentru relația de căsătorie. Acestea reprezintă relația Domnului Hristos cu mireasa Sa veșnică, o relație de cel mai înalt ordin. Acesta este motivul pentru care noi trebuie să ne iubim unii pe alții, în ciuda deosebirilor dintre noi, pentru că în felul acesta dăm la iveală - chiar dacă în mod palid - iubirea Domnului Hristos față de biserică. Pavel arată în mod clar că acesta este unul dintre obiectivele principale ale căsătoriei, potrivit agendei lui Dumnezeu. De fapt, chiar și obiectivul perpetuării rasei umane este mai puțin important, în comparație cu acela de a por-

trețiza relația eternă a lui Hristos cu poporul Său. Adevăratul obiectiv al căsătoriei este să reflecteze, să simbolizeze relația de iubire dintre Dumnezeu și copiii Săi și să genereze și să desăvârșească acea iubire în personalitatea omului. Căsătoria este atelierul lui Dumnezeu sau grădina în care El crește și maturizează personalități pentru ceruri. Acest obiectiv trebuie să fie recunoscut de fiecare pereche creștină, așa încât suișurile și coborâșurile vieții lor de căsătorie să poată să fie corect abordate. Grădina de trandafiri pe care și-o visaseră pentru căsătoria lor se poate realiza numai atunci când Dumnezeu este recunoscut ca fiind Grădinarul ceresc și procesul de curățire și tăiere este corect apreciat. Mireasma și frumusețea relației se dobândesc în urma disciplinei lor reciproce și a faptului că își găsesc desfătarea în planurile lui Dumnezeu.

Concluzie

Planul lui Dumnezeu este un plan desăvârșit. Dumnezeu a creat căsătoria având în vedere pe copii, care să se nască și să fie crescuți într-un cămin care revarsă iubire și pace. Dumnezeu a creat căsătoria pentru ca soții și soțiile să se dezvolte în relația de căsătorie și să crească devenind cu adevărat ființe umane. Dumnezeu a creat căsătoria pentru ca bărbații și femeile să se poată bucura de capacitățile pentru intimitate, într-un cadru de iubire, apropiere, încurajare, apreciere și angajament. Dumnezeu a creat căsătoria pentru a ne ajuta să înțelegem mai pe deplin iubirea Sa pentru biserică, mireasa Sa.

Fie ca această zi a căminului adventist să fie o zi de bucurie, în care să ne reconsacrăm pe noi înșine pentru idealul de permanentă și pace în căsătorie, străduindu-ne ca toată slava și cinstea să fie îndreptate către Dumnezeu, pentru toate lucrurile pe care El le-a făcut și continuă să le facă pentru noi.

Willie Oliver este director pentru Viața de familie în Diviziunea Nord-americană

Afecțiunea și bunătatea trebuie să se reverse dincolo de hotarele eului și de întinderea zidurilor familiei. Sunt la îndemână ocazii prețioase pentru cei care vor face din căminul lor o binecuvântare pentru alții. Influența relațiilor umane este o putere minunată. ... Lucrarea la care suntem chemați nu cere bogăție, poziție socială înaltă sau daruri deosebite. Ceea ce este necesar este un spirit binevoitor și gata de sacrificiu, ca și o țintă hotărâtă. O candelă, oricât de mică, dacă este ținută arzând, poate fi mijlocul cu care să se aprindă multe alte candelă. Putem avea impresia că sfera influenței noastre este restrânsă, priceperea neîndestulătoare, ocaziile puține, realizările marginite; totuși ne aparțin posibilități minunate prin folosirea credincioasă a ocaziilor pe care le prilejuieste propriul nostru cămin. Dacă ne vom deschide inima și casa pentru principiile divine ale vieții, vom deveni canale pentru șuvoiul puterii dătătoare de viață. Din căminul nostru vor curge râuri de vindecare, care vor aduce viață și frumusețe și rodnicie acolo unde acum nu este decât uscăciune și lipsă.

Divina Vindecare, pag.354.355

Un dinte nou

Richard se uita în oglindă. Era dezgustat de ceea ce vedea. Un lucru era cât se poate de clar - nu va mai putea niciodată să zâmbească. Dacă avea să țină mereu buzele strânse, poate că nimeni nu o să-și dea seama. Dar mi-e teamă că am mers prea departe cu povestea mea...

Richard, care avea unsprezece ani, era mereu vesel și zâmbea tot timpul. Așa făcuse până astăzi. Chiar acum câteva minute el râdea și se hârjonea pe lângă casă cu frații săi, în timp ce se și pregăteau pentru școală. Când mama i-a strigat, spunându-le că a sosit autobuzul, Richard și-a luat în grabă clarinetul și ghiozdanul de la piciorul patului și a zbughit-o pe scări. La jumătatea scării, dând cotul, a alunecat și n-a mai știut decât că s-a trezit la capătul scării, cu toate lucrurile peste el. La început a crezut că nu i se întâmplase nimic serios. De clarinet avusese grijă în timpul căderii, iar la celelalte lucruri nu avusese ce să se strice. Se lovise în câteva locuri, dar nu avea vreo mână ruptă sau altceva.

Chiar atunci fratele său veni să-l caute, țipând că ori se grăbește și vine imediat, ori o să-l lase acasă. Când Richard, făcându-și curaj, zâmbi puțin, pe fața fratelui său se zugrăvi groaza. **Dintele tău! Ce s-a întâmplat cu dintele tău!**

Uitând cu totul de autobuzul școlii care îi aștepta, Richard se năpusti în baie. La prima încercare de zâmbet înțelese reacția fratelui său. O bucată bună dintr-un dinte din față se rupsesse și gura lui arăta ca un ferăstrău știrb. În clipa aceea i-a trecut prin minte întrebarea dacă va trebui să arate așa toată viața.

Karen Flowers

Oricui i se întâmplă lucruri neașteptate în viață. Unele sunt lucruri fericite, altele sunt înspăimântătoare, și unele te fac să te îngrijorezi o mulțime. Isus este bucuros când ni se întâmplă lucruri fericite. El ne înțelege când suntem speriați sau îngrijorați. Atunci când a fost aici, printre noi, El a vorbit cu ucenicii Săi despre lucrurile care produceau spaimă sau îngrijorare. El ne-a spus că nu trebuie să ne îngrijorăm, pentru că El știe toate nevoile noastre și va avea grijă de

noi. El dorește să lăsăm îngrijorările în seama Sa. Pentru a ne ajuta să înțelegem cât de mult are grijă de noi, El a spus urmașilor Săi că până și părul capului este numărat de El și că știe de fiecare dată când o vrăbiuță cade. Nu există nici o experiență în viața noastră

despre care Isus să nu știe și în care El să nu fie gata să ne ajute să trecem cu bine.

Când mama a văzut ce se întâmplase cu Richard, după ce l-a liniștit, a dat telefon la dentist și a făcut o programare la ora când cabinetul se deschidea. Lui Richard, așteptarea i s-a părut foarte lungă, dar în cele din urmă dentistul l-a chemat în cabinet. Cu privirea lui bună s-a uitat la băiat și apoi i-a examinat dintele. Apoi i-a spus că are pentru el mai multe vești bune și una nu tocmai așa de bună. Partea bună era că din dintele spart rămăsese la locul ei o porțiune destul de mare încât puteau spera că dintele nu o să moară. De asemenea, dentistul putea să confecționeze o coroană care să acopere și să protejeze dintele spart și care avea să arate ca și un dinte adevărat. Tot o veste bună era și că reparația aceasta nu avea să-l doară câtuși de puțin. Ceea ce nu era așa de plăcut era că acea coroană avea să fie schimbată de mai multe ori, pe măsură ce Richard avea să crească, până când avea să-i pună una definitivă, când avea să fie mare. Richard s-a gândit că va putea totuși să suporte toate acestea, că nu era chiar cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla.

Nu ai cum să știi ce ți se va întâmpla astăzi, mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare. Dar poți să știi totdeauna că Isus este cu tine și că te va ajuta prin orice vei trece. **Ce veste grozavă este aceasta!**

Karen Flowers, împreună cu soțul său Ron, se află în fruntea departamentului Viața de familie la Conferința Generală

Lucruri copilărești care **nu** trebuie să fie părăsite

Lecțiile simple, învățate în copilărie, privind viața și relațiile umane, constituie o parte prețioasă a maturizării.

Un mesaj care va fi, fără îndoială, o binecuvântare pentru cei mari, dar este adresat în mod special adolescenților din biserică.

Texte de bază: 1 Corinteni 13,11; Matei 18,3; Luca 18,15-17

Un scriitor a spus că tot ce a avut cu adevărat nevoie să știe în viață a învățat la grădiniță. „Iată lucrurile pe care le-am învățat: Tot ce ai trebuie să împarți cu ceilalți. Nu lovi pe nimeni. Pune lucrurile acolo de unde le-ai luat. Fă curat dacă ai murdărit ceva. Nu lua lucruri care nu sunt ale tale. Cere-ți iertare dacă ai supărat pe cineva. Spală-te pe mâini înainte de masă. Trage apa. Bașanele și portocalele sunt gustoase și hrănitoare. Trăiește o viață echilibrată - învață ceva, gândește-te la ceva, desenează, cântă, joacă-te și lucrează ceva în fiecare zi. Culcă-te după-masă. Când pleci undeva, respectă culorile semaforului, ține-te de mână și stai lângă cei mari. Nu uita să te miri. Nu uita sămânța pusă să încolțească în pahar: rădăcinile se duc în jos, planta crește în sus și nimeni nu știe de fapt **cum** și **de ce** se întâmplă așa, dar și noi suntem la fel. Peștișorii din acvariu, și hamsterii, și chiar mica sămânță din pahar mor în cele din urmă. Și noi la fel.“

Când creștem mari, ar fi bine să ne amintim lecțiile simple despre legăturile dintre oameni, pe care le-am învățat în copilărie. Același autor spune mai departe: „Gândeți-vă cu cât ar fi lumea mai bună dacă toți - întreaga lume - ar avea o banană și o portocală pe la ora trei și apoi s-ar cuibări sub pătură pentru somnul de după-amiază. Sau dacă toate guvernele ar avea scris în constituție să pună întot-

Karen și Ron Flowers

deuna înapoi lucrurile de unde le-au luat și să curețe ce au murdărit.“

Isus a spus de asemenea că este important ca oamenii mari să fie ca niște copii: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea“ (Luca 18,16.17).

Fără îndoială că la acest stadiu al vieții sunteți mult mai mult atrași de declarația apostolului Pavel din 1 Corinteni 13,11: „Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.“ Cum se poate ca amândouă aceste texte să fie adevărate? Pe de o parte, asemănarea cu copilașii este lăudată de Isus. Pe de altă parte, Pavel spune că lucrurile copilărești trebuie să fie părăsite. Este vreo contradicție între învățăturile lui Isus și învățăturile lui Pavel? Sau amândouă prezintă adevărul?

Paradoxuri în Biblie. Sfintele Scripturi prezintă uneori paradoxuri, cum ar fi: să părăsești pe tata și pe mama, dar să cinstești pe tata și pe mama; cine își va cruța viața o va pierde, dar cine își va pierde viața pentru Isus o va găsi; cei dintâi vor fi cei de pe urmă și cei de pe urmă vor fi cei dintâi; cel mai mare să fie slujitorul tuturor. Declarațiile lui Isus și ale lui Pavel despre lu-

crurile copilărești sunt un alt paradox. Adesea, în studiul unor asemenea paradoxuri descoperim adevăruri profunde.

Dezvoltarea

Cercetătorii care studiază creșterea și dezvoltarea au descris creșterea copiilor de dinainte de naștere până la maturitate. (Creșterea de la un stadiu la altul poate să difere întrucâtva de la un copil la altul și să depindă de mediul de viață al copilului. Totuși, numeroase caracteristici ale dezvoltării sunt similare la copii. Un exemplu de împărțire a vieții în perioadele mai importante poate fi următorul: viața prenatală, primii doi ani, anii de joacă, anii de școală, adolescența, maturitatea timpurie, maturitatea medie și maturitatea târzie.) Acum, tu ești la capătul trecerii de la copilărie la responsabilitățile complete ale vârstei adulte. Multe dintre activitățile în care ești angajat privesc separarea de părinți, devenirea ca o personalitate distinctă, formarea unei gândiri proprii asupra vieții și a unui sistem original de valori.

A fost un timp când gândeai ca un copil, raționai ca un copil. A fost un timp când gândirea ta nu-ți spunea că un pahar înalt, dar îngust, nu cuprinde atâta apă cât unul scund, dar larg. Înțelegerea pe care o puteai avea despre lumea din jur și dilemele ei era simplistă. Toate erau, ca să spunem așa, fie albe, fie negre, fără grade diferite de gri. Din punct de vedere spiritual, credința ta era la fel de simplă.

Dar acum lași deoparte lucrurile copilărești. Maturitatea se arată așa de atrăgătoare, așa de pasionantă, și ești atât de nerăbdător să lepezi copilăria și să-ți asumi o nouă viață. Ești în curs de a ajunge la unele dintre cele mai importante decizii pe care le vei lua vreodată - hotărâri privind profesia, hotărâri privind partenerul de viață, hotărâri care vor da direcția întregii tale călătorii în viață.

Acum regândești religia părinților tăi la niveluri noi. Întrebările pe care ți le pui nu mai sunt cele din copilărie: „Unde locuiește Dumnezeu? Cum arată Dumnezeu?”, ci acum întreb: „Cum ajung să știu că Dumnezeu există cu adevărat?” și „Îl doresc cu adevărat să fie prezent în viața mea?”, întrebări care se pun în mintea unui adult. Dacă întrebările pe care le ai acum în minte sunt de felul acestora, înseamnă că ești exact acolo unde trebuie să fii ca un tânăr adult. Acestea sunt întrebările pe care noi, adulții, a trebuit să le frământăm în mintea noastră și să ajungem la niște răspunsuri și decizii pentru noi înșine. De aceea, noi dorim să fim alături de tine când parcurgi acest proces, dând ajutorul pe care mărturia noastră ar putea să ți-l aducă. Totuși, noi nu putem nici să studiem, nici să gândim în locul tău. Aceasta este parte integrantă a creșterii tale.

Lucruri care nu trebuie să fie părăsite

În fanatismul începutului secolului trecut, în același timp cu redeşterările care au străbătut America, a fost un grup care insistă să aplice literal cuvintele lui Isus din Matei 18,3. Ei imitau pe copiii mici, mergând în patru labe și rostind silabe și cuvinte fără sens. Dar Isus nu vorbea despre caracteristicile fizice ale copilăriei. Atât Isus, cât și Pavel au dreptate. Copilăria cedează locul maturității în domeniul dezvoltării fizice, mintale și emoționale. De asemenea, se maturizează și judecata morală. Ne maturizăm și din punct de vedere spiritual, dar spiritualitatea noastră continuă să păstreze elemente simple, copilărești. A crește nu

înseamnă în mod necesar a depăși lecțiile simple învățate în copilărie. Lepădăm imaturitatea în favoarea maturității, dar o parte a maturității constă în menținerea aspectelor ne-complicate, nevinovate, ale copilăriei. Așa că, atunci când te gândești să arunci lucrurile copilărești asemenea unor jucării vechi, care nu te mai interesează, gândește-te să așezi totuși pe un raft câteva caracteristici ale copilăriei. Ceva mai târziu s-ar putea dovedi de folos.

1. Copiilor le plac cadourile și le primesc cu bucurie. Ei nu încep să examineze darul și să se întrebe din ce fel de magazin a fost cumpărat. Ei nu întrebă: „L-ai găsit la ieftiniri sau ai plătit prețul integral?” Și ei nu sunt niciodată sufocați de gândul: „Acum trebuie să mă revanșez. Ce-aș putea să-i cumpăr ca să nu rămân mai prejos?”

Împărăția cerurilor este a înora ca aceștia pentru că ei o primesc ca pe un dar, știind că Dumnezeu îi iubește și le-o dăruiește fără plată și cu bucurie. După ce cunoști mai bine regulile și experiențele vieții de adult, vei fi din ce în ce mai ispitit să consideri că așa ceva este prea simplist, că trebuie să fie ceva ce trebuie să faci ca să fii mântuit. Dar să ne amintim că întrebarea fariseilor a fost întotdeauna o întrebare greșită. Ei întrebau mereu: „Ce trebuie să fac ...?” Dar Isus a venit să răspundă unei alte întrebări, întrebarea fundamentală a existenței umane: „Cine sunt eu?” Răspunsul lui Dumnezeu la această întrebare este că El v-a așezat în Hristos și astfel v-a declarat fiii și fiicele Sale. Această declarație este cuprinsă în proclamația de la Iordan: „Cuvintele care au fost adresate lui Isus la Iordan - 'Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea' - îmbrățișează întreaga omenire. Dumnezeu Îi vorbea lui Isus ca reprezentantului nostru. Cu toate păcatele și slăbiciunile noastre, noi nu suntem alungați că fiind fără valoare. 'El ne-a primit în Cel prea iubit' ... Glasul care a vorbit lui Isus spune fiecărei ființe care crede: 'Acesta este copilul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea'” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 87.88, ed. 1990).

În același fel, voi ați fost răstigniți cu Hristos (Gal.2,20), ați murit cu El (Rom.6,5-8), ați înviat cu El și acum ședeti cu El în locurile cerești (Ef.2,5,6). Din această poziție avantajoasă, El vă cheamă acum să umblați ca niște copii ai luminii (Ef.5,8), să trăiți într-un fel vrednic de Domnul, aducând roade în viața voastră (Col.1,10), pentru a realiza, în realitatea obișnuită a vieții de fiecare zi, tot ceea ce El v-a declarat a fi în Hristos.

2. Copiii sunt spontani, acționând de îndată ce au înțeles. Impulsurile lor nu sunt sufocate de calcule precaute și de scepticism. Ei nu au mecanisme de apărare care să-i protejeze de ridicol sau să le ascundă rușinea. (Odată l-am întrebat pe un copil: „Câți ani ai?” El mi-a răspuns într-o clipă. Ridicând patru degete, mi-a spus: „Am patru”; și în aceeași răsuflare m-a întrebat: „Câți ani ai tu?” Neavând destule degete ca să-i arăt vârsta mea, i-am răspuns: „Cincizeci”. Copilul nu a făcut nimic să-și ascundă mirarea și confuzia la răspunsul meu.)

Ce schimbare ar putea aduce în biserică generația voastră dacă v-ați putea păstra această transparență și vulnerabilitate! Dacă ați putea să ne invitați pe toți, prin exemplul vostru, să ne lăsăm măștile acasă și să ne împărtășim în mod deschis unii altora atât bucuriile, cât și frământările. Voi ați putea să fiți generația care să conducă biserica la un nou simțământ de comuniune. Avem nevoie de voi ca să ne ajutați să intrăm în părtășie la niveluri pe care biserica timpurie le înțelesese. Este așa de ușor pentru noi, adulții, să ne judecăm unii pe alții, să ne invidem, să ne mințim, să ne vorbim de rău. Nu vă pierdeți capacitatea de a vă accepta unii pe alții, de a vă mărturisi unii altora păcatele, de a vă sluji unii altora, de a vă purta poverile unii altora, de a vă încuraja unii pe alții. Avem nevoie de voi ca să rămâneți dispuși să răspundeți spontan, oricare ar fi adevărul. În multe dintre comunitățile noastre avem nevoie de mai multă spontaneitate, de mai

multă laudă și de exprimarea desfătării în Domnul.

3. Copiii nu încetează să pună întrebări. Cei mari obosesc adesea să răspundă la întrebările copiilor: „Tăticule, de ce este cerul albastru? Râmele dorm noaptea? De ce unghiile de la picioare sunt mai tari decât cele de la mâini? Când o să ne ducem în parc?”

Generația voastră este plină de întrebări. Întrebări care-i fac pe adulți să se simtă stânjeniți, speriați și câteodată chiar nervoși pentru că se pare că ele amenință chiar stâlpii credinței noastre. De obicei, voi nu sunteți mulțumiți cu răspunsuri simpliste, spuse cu jumătate de gură. Voi puneți la încercare gândirea noastră. Voi insistați să raționăm împreună cu voi la un nivel deloc comod, cu privire la niște subiecte cu care noi am prefera să nu avem de a face. Cu toate acestea, s-ar putea ca acesta să fie cel mai bun dar pe care țineretea voastră îl aduce bisericii. Voi puteți să fiți generația care păstrează în această biserică spiritul de mișcare, care refuză să se așeze comod, cu o listă de puncte de credință fundamentale pe care să le putem recita cu ochii închiși. Studiile au arătat că asemenea liste își pierd ceva din semnificația lor pentru generațiile care urmează. Ele sunt mai puțin relevante în viața voastră, și în cele din urmă vor fi și mai puțin relevante pentru copiii voștri, până acolo încât ele își vor pierde orice prospețime care vine din Cuvântul lui Dumnezeu. Așa că puneți mai departe întrebări! Dumnezeu poate să discute cu mintea care pune întrebări.

4. Copiii sunt încrezători și dependenți. La vârste mici, copiii privesc asupra lumii înconjurătoare cu mirare și așteptare și trăiesc cu o încredere fericită. Copiii a căror încredere nu a fost trădată prin abandon, abuz sau violență față de ei continuă în bună măsură să aibă o încredere solidă în viață. Copiii nu sunt deranjați de faptul că sunt dependenți. Când intervin crize, ei nu se prefac că sunt independenți. Ei se îndreaptă spre cei în care au

încredere, cu credința simplă că vor primi răspuns.

Mulți dintre noi, adulții, am ajuns osteniți, bănuitori, sceptici. Ca și fariseii, ne-am legat de încrederea în noi înșine ca de singurul lucru pe care ne putem bizui cu adevărat în această lume. Totuși, știm că cei aroganți, mândri și încrezuți în ei înșiși nu vor intra în Împărăția cerurilor. Acesta este motivul pentru care istorisirea despre Isus și copilași, pretutindeni recunoscută ca una dintre cele mai prețuite povestiri din Noul Testament, este în același timp una dintre cele mai provocatoare și tulburătoare prin implicațiile ei. Ea e o invitație adresată copiilor. E în același timp o mustrare a mândriei și a îndreptăririi de sine.

Este important ca, atunci când parcurgeți această perioadă a vieții voastre, să vă separați de noi ca părinți ai voștri și să deveniți persoane distincte. Acest lucru este absolut necesar atât pentru sănătatea voastră, cât și pentru a noastră. Dar încercați să nu vă pierdeți niciodată capacitatea de a cere ajutor și a accepta manifestări de bunătate atunci când veți avea nevoie. De-a lungul vieții, veți trece prin perioade când veți putea fi de ajutor altora și perioade când veți avea nevoie ca cineva să vă ajute. Țineți minte că nu este nimic rău să ai nevoie de sprijinul cuiva - acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne-a făcut familii. Când învățăm cum și când să ne bizuim în mod corect pe alții, înțelegem mai ușor și ce înseamnă să ne încredem în Dumnezeu. Voi ați putea să ne ajutați pe noi toți să depășim biziura pe noi înșine către o credință ca de copil, bizuire deplină pe harul lui Dumnezeu.

5. Copiilor le place să se joace. Pentru cei mari, viața este o treabă serioasă în care nu este nici un timp sau prea puțin timp pentru joc. Cei mai mulți dintre noi am crescut cu ideea că jocul este ceva fără valoare, ceva ce nu-ți poți permite. Dar ne place să ne gândim că și Isus era spontan și prețuia clipe lejere când, poate, se bucura de apa răcoritoare a unei băi în Iordan

sau lacul Galileii pe lângă care străbătea drumuri obositoare.

Mult prea repede, și viața voastră va fi supraaglomerată cu poverile vieții de adult. Nu există nici o cale să vă imaginați de pe acum toate cotiturile și întorsăturile și obstacolele pe care vi le va aduce viața. Pe unele vi le veți provoca singuri, dar altele vor fi dintre cele pe care nu le-ați fi putut împiedica în nici un fel. De-a lungul tuturor acestora, luați-vă timp și pentru rugăciune, și pentru joc. Avem nevoie de voi ca să ne ajutați să nu luăm viața așa de în serios încât să uităm să ne jucăm, să ne veselim, să sărbătorim lucrurile bune, chiar atunci când purtăm împreună, umăr la umăr, poverile vieții. Isus Și-a exprimat dorința pentru oameni atunci când a spus: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10). Aceasta este moștenirea Sa pentru copiii Săi - o viață trăită pe deplin.

Concluzie

Gândurile cu care am început această lectură ne provoacă în adevăr la un mod de gândire nou. Cu cât ar fi mai bună lumea aceasta dacă ne-am apropia de ea cu simplitate de copil, cu umilința, încrederea și dependența copiilor, dacă toți am avea o banană și o portocală, apoi ne-am vârî sub pătură pentru somnul de după-amiază? Dacă toate guvernele ar avea prevederi constituționale ca întotdeauna să pună lucrurile de unde le-au luat și să curețe ce au murdărit? Ce ar fi dacă toți ne-am aduce aminte, indiferent cât de bătrâni am fi, ca „atunci când ieșim în lume, să ne ținem de mână și să stăm împreună”?

Într-un fel, nu puteți să nu lăsați copilăria în urmă. Într-alt fel, aveți privilegiul să luați ceva din ea cu voi, în viața de adult. Nimeni să nu vă disprețuiască copilăria și tinerețea, căci acestea sunt o cheie pentru viața creștină adevărată. „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor”.

RESURSE pentru lucrarea misionară medicală

Lumea în care trăim a fost asemănată cu un spital. Și, într-adevăr, la tot pasul întâlnești oameni bolnavi, oameni cu trupul măcinat de suferință și cu sufletul plin de răni ascunse, oameni cuprinși de tot felul de patimi, prea apăsați ca să le mai pese că cel de alături este pe cale să piară, prea orbiți de lacrimi pentru a mai vedea calea către Marea Medic...

România nu face nici ea excepție. Deși ne mândrim că suntem o națiune creștină de la nașterea ei, te înfiori când vezi ruina în care au ajuns templele Duhului Sfânt: peste 10 milioane de fumători, dintre care majoritatea sunt tineri; mai bine de 13 milioane de consumatori de alcool, din care peste un milion sunt alcoolici; un milion de diabetici, peste 5 milioane de obezi, mai bine de 7 milioane de hipertensivi, tot mai mulți suferinzi de boli cardiovasculare, cancer, osteoporoză... și lista continuă cu încă multe, foarte multe variante prescurtate ale căii spre neînfință, pe care apucă atât de mulți. Cât privește bolile sau suferințele sufletești, varietatea și numărul lor sunt atât de mari, încât cu greu ar putea fi prinse în vreo statistică.

Toate acestea, în condițiile în care aceste vicii și boli ar putea fi evitate sau înlăturate, în bună parte, cu ajutorul unor măsuri simple, aflate la îndemâna oricui (cum sunt cele opt principii ale unui mod de viață sănătos NewStart).

De ce atunci atâta suferință?

Din cel puțin două motive.

Unul este acela că omului păcătos îi place ceea ce-i face rău (plăcerile de o clipă ale păcatului...). Îi place să piardă nopți chefuind, îi place să-și umple plămâni de cancer, dacă astfel se simte matur sau mai calm, îi place să-și înec

a Dr. Gily Ionescu

m arul în alcool, îi place să-și distrugă viața de familie de dragul unei așa-zise aventuri, ș.a.m.d.

Dar mai este un motiv, cel puțin la fel de important ca primul. Se numește ignoranță. Aceasta a atins cote alarmante în rândul semenilor noștri, care pur și simplu nu știu în ce constă un mod de viață sănătos. Cât privește urmările nefaste ale stilului de viață pe care-l practică, pe acestea le descifrează singuri, pe propria piele, și adesea prea târziu pentru a mai putea face ceva.

Pentru noi, pe care Dumnezeu ne-a binecuvântat cu atâta lumină, această stare de lucruri înseamnă deopotrivă o mustrare și o provocare. O mustrare, pentru că noi am știut mai mult decât ceilalți, dar nu le-am făcut totdeauna cunoscut unde greșesc sau am făcut-o cu un spirit nepotrivit. Și o provocare, pentru că încă nu e prea târziu să începem de acum să facem acest lucru.

Anul 1996 reprezintă o ocazie fără precedent în această privință: este anul în care va debuta Campania națională de evanghelizare. Credem că această campanie vine ca un răspuns la atât de actualele cuvinte ale servei Domnului: „O mare lucrare trebuie făcută. Cum Îl vom dezvălui pe Hristos lumii? Nu cunosc o cale mai bună... decât aceea de a ne apuca de lucru, îmbinând lucrarea misionară medicală cu predicarea. În orice loc mergeți, începeți să lucrați. Intersați-vă de cei din jurul vostru, care duc lipsă de ajutor și lumină. Fiecare persoană care este capabilă să iasă și să lucreze trebuie să aducă la piatra de temelie nu fân, lemne sau paie, ci aur, argint și pietre prețioase” (Medical Ministry, pag.319).

Lucrarea misionară medicală, deși e doar brațul întregitei solii îngerești, este de o importanță vitală. Căci fără acest braț care să deschidă ușa inimii omului cufundat în păcat, „trupul” soliei nu va ajunge niciodată acolo pentru a naște dorința de schimbare. Campania națională de evanghelizare este unică și realistă în primul rând prin faptul că recunoaște această realitate. Ea prevede pregătirea și apoi desfășurarea unei întregi serii de acțiuni de preevanghelizare, cu caracter sanitar și social. Unele dintre acestea cer din partea noastră doar o dispoziție de a ne implica și de a dăruii ceea ce deja avem și chiar ne prisosește uneori. Alte necesită însă și o instruire specială - cum ar fi seminariile de abandonare a fumatului, antistres, NewStart, de gătit, etc. O bună parte din acestea sunt deja disponibile și, cu ajutorul Domnului, vom încerca, în lunile ce urmează, ca fiecare cadru sanitar adventist, precum și orice altă persoană care are pe suflet această lucrare, să beneficieze de instruirea necesară prezentării (sau sprijinirii prezentării) acestor seminarii.

O problemă sensibilă rămâne încă strângerea fondurilor necesare multiplicării acestor materiale în număr suficient pentru a satisface cerințele. **Colecta** din 27 ianuarie 1996 reprezintă o primă și importantă ocazie în care putem să aducem „aurul, argintul și pietrele noastre prețioase” la temelie acestei acțiuni, însuflețiti de Duhul lui Dumnezeu care nu ne lasă să trecem nepăsători pe lângă fratele nostru căzut între „tâlhari”.

Dr. Gily Ionescu este director pentru sănătate în Uniunea română

1995 1996

La încheierea anului 1995, președinții celor șase conferințe au fost invitați să răspundă, pentru cititorii noștri, câtorva întrebări, schițând un portret al anului încheiat.

1. Care au fost evenimentele anului în conferința dv.?
2. Care este proiectul la care țineți cel mai mult pentru anul 1996?

1 În anul 1995, marea familie a conferinței a fost antrenată în mai multe evenimente deosebite. Programul de evanghelizare a făcut să crească numărul celor care au trăit și au lucrat pentru Hristos.

Construcțiile noilor locașuri de închinare au oferit frățietății noastre multe experiențe. Cu ocazia inaugurărilor, am trăit adevărate sărbători spirituale. Măderat, Reșița, Șimand, Covăsânț, Arad, sunt doar câteva nume dintre cele care au prilejuit bucurie.

Ceata slujitorilor Evangheliei a fost întărită prin hirotonirea fraților Gabriel Dragoș și Octavian Poenaru.

2 Este greu să mă pot opri la un singur proiect. Fiecare departament are cel puțin unul foarte important. Mă gândesc la deschiderea spre exterior, dar mă preocupă și relația din interiorul familiei conferinței.

Îmi dau seama cât de importantă este lucrarea de instruire și educare a copiilor și tineretului, pentru ca ei să ajungă mari înaintea Domnului. Anul 1996 conține un proiect important pentru exploratori. Ne preocupă crearea unor condiții favorabile pentru organizarea și instruirea exploratorilor în toată conferința noastră.

Adam Engelhardt,
președintele Conferinței Banat

1 În anul 1995, am avut trei hirotoniri de pastori (Ioan Câmpian, Gavril Bardan și Eugen Baciu) și 13 inaugurări de

case de rugăciuni: Bodești de Jos, Cuiejeni, Solca și Ștefan cel Mare (Neamț), Darabani-Cornești, Ibănești și Lișmănița (Botoșani), Comănești, Șupan și Scăriga (Bacău), Dornești și Sălăgeni (Suceava) și Iași-Maranatha. O deschidere misionară deosebită s-a văzut în răspunsul dat de credincioșii noștri la solicitarea de a contribui sistematic, la nivel local, pentru constituirea unui fond de resurse umane și materiale, în vederea pătrunderii în zone albe. Proiectul este în desfășurare, însă dispunem deja de un fond considerabil la nivelul fiecărui district, care este în curs de repartizare pe lucrători și zone albe. Un program important a fost campania misionară din decembrie 1995, susținută de șase evangheliști din SUA, coordonată de fratele Jim Zachary, căruia îi mulțumim și pe această cale. Cele șase centre implicate (Galați, Focșani, Ciorăști-Vrancea, Bârlad, Botoșani și Suceava) au fost binecuvântate atât cu o nouă experiență misionară, cât și cu bucuria câștigării de suflete.

Teodor Huțanu,
președintele Conferinței Moldova

1 Anul 1995 a fost un an bogat în evenimente. Sesiunea de la Utrecht a avut un efect

binecuvântat și pentru conferința noastră. Participarea pastorilor și a unui număr masiv de membri ne-a pus dintr-o dată în legătură cu viața bisericii de pretutindeni și, pe parcursul celor zece zile, ne-a întărit și mai mult convingerea că Dumnezeu este la cârma acestui popor minunat.

În luna august, aceeași atmosferă de așteptare și de surprize am retrăit-o la noi acasă, cu ocazia alegerilor la nivelul conferinței noastre. Ele au surprins, ba chiar au șocat pe mulți. Cineva spunea: „Așa ceva nu s-a mai întâmplat de mult, ca în toate funcțiile de conducere să se producă schimbări“. Acest aspect va presupune o perioadă mai lungă pentru acomodare și câștigarea experienței.

Nu pot să nu amintesc aici poate cel mai frumos eveniment al anului, angajarea a doisprezece absolvenți ai Institutului Teologic. Nu știu de cât timp o conferință a mai avut un asemenea moment. Sperăm ca prezența acestui grup proaspăt intrat în rândul angajaților să aducă un suflu nou comunităților noastre.

Teofil Petre,
președintele Conferinței Muntenia

Rapoarte

Perspective

3. Aveți o experiență deosebită pe care doriți să o recomandați și conferințelor surori?
4. Puteți evidenția o zonă sau un domeniu în care ați avut succese deosebite?

1 Pentru noi, fiecare eveniment are ceva deosebit. Fiecare veste bună, fiecare vizită a

fraților la sediul conferinței sau în districte, înseamnă ceva deosebit. Dacă ne referim la realizarea proiectelor și a strategiei conferinței, aducem laudă Domnului pentru cele peste o mie de persoane care au intrat în apa botezului. Dacă ar fi să nominalizăm, ar trebui să-i amintim pe toți pastorii și lucrătorii care au avut pe inimă lucrarea Domnului.

Ne bucurăm că, în ciuda resurselor financiare umile, venite din credințioșia și spiritul de jertfă frățesc, am făcut progrese importante în domeniul construcțiilor. Ne-am bucurat de inaugurarea caselor de rugăciune Peretu III, Bumbășii Jiu, Drăgănești Olt, Filiași, Vaideeni II, precum și de multe alte case de rugăciune, nou construite, în care deja funcționează comunități și care sunt în prag de inaugurare.

Lucrarea în teritorii noi, cum ar fi Măldăeni, Strehăia, Costești, Țicleni, Mătăsari și multe alte localități, ne-a umplut inimile de bucurie pentru Domnul nostru. Datorită înființării

*Virgil Peicu,
președintele Conferinței Oltenia*

1 Pregătirea și participarea pastorilor la sesiunea Conferinței Generale de la Utrecht a fost un

moment care a început seria celorlalte experiențe. Adunarea electivă a conferinței ne-a provocat la plănuirea unor ținte și activități noi.

Fiecare inaugurare din cele cinci pe care le-am avut (Șoimuș, Fântânița, Suatu, Rozavlea și Ruștior) a încununat experiențele purtării de grijă divine nemeritate.

Puterea lui Dumnezeu, care a însoțit pe mesagerii Evangheliei, s-a concretizat în grupe noi de credincioși în localități fără prezență adventistă, dintre care aș aminti: Negrești Oaș, Năsăud sau Baia Sprie.

Rodul străduințelor pentru câștigarea de suflete în cele 44 de campanii de evanghelizare se concretizează într-un botez pentru fiecare zi a anului.

2 Ceea ce ne preocupă acum este începutul lucrărilor de construcție la casa de rugăciune de la Cluj-Napoca. Aici, unde de 7 luni avem, după multe piedici, o autorizație de construcție, nu reușim să strângem fondurile necesare pentru a începe această lucrare. Este de prisos să

*Iosif Suciu,
președintele Conferinței
Transilvania de nord*

1 Viața conferinței noastre a fost marcată în 1995 de campanii evanghelistice publice cu

misionari din străinătate cu rezultate satisfăcătoare, ca de exemplu la Mediaș și Câmpenița, de sesiunea de la Utrecht, de hirotonirea unui pastor în persoana fr. Otto Viorel Stănoiu, de inaugurarea a trei case noi de rugăciune: Codlea, Fărăgău și Hodac.

O deschidere deosebită am obținut în lucrarea de colportaj, formând o echipă cu rezultate bune în răspândirea literaturii bisericii noastre. Progrese importante s-au obținut în integrarea tinerilor absolvenți ai Institutului Teologic în activitatea pastorală.

2 Proiectul la care ținem cel mai mult în 1996 este ținta noastră de a ridica gradul de spiritualitate al bisericilor locale și de responsabilitate evanghelică a fiecărui membru.

3 O experiență deosebită a conferinței noastre este deschiderea spre câmpul mondial.

Vizitele unor grupuri din alte țări au adus o nouă viziune a lucrării mondiale și a eficacității ei.

*Victor Zgonea,
președintele Conferinței
Transilvania de sud*

3 Încă trăim experiența de la Arad. Când s-a acceptat propunerea ca Adunarea generală a uniunii să

se desfășoare la Arad, mai rămăsese puțin timp, aproape trei luni. Doar sala era aproape tencuită, în rest, totul era în roșu. A urmat o mobilizare generală a tuturor comunităților. Meseriașii cei mai pricepuți au făcut un mare efort, deplasându-se la Arad. În prima zi au fost 29 de meseriași. În perioada care a urmat erau 100-110 de persoane care lucrau cu multă dăruire. Surorile găteau trei mese pe zi pentru peste 100 de persoane. Toate alimentele necesare pentru șantierul din Arad, precum și hrana necesară pentru cei aproximativ 600 de delegați și invitați la alegerile de la uniune au fost daruri din partea comunităților conferinței.

Această experiență ne-a ajutat să reedităm vremurile apostolice. S-a realizat un climat fierbinte la Arad, unde, începând cu 20 ianuarie 1996, se desfășoară evanghelizarea susținută de fratele Brad Thorp și un institut de evanghelizare la care participă și pas-tori din conferințele surori.

Aceasta este cel mai important program misionar, la care ținem foarte mult. Unitatea la lucru și în spirit la Arad a atras atenția nu numai vecinilor din cartier, ci întregului oraș. Pentru localnici, această experiență a fost o bună pregătire pentru evanghelizare.

4 În conferința noastră avem o preocupare crescută pentru zona urbană fără prezență adventistă. Oravița, Beiuș, Jimbolia, Brad, precum și orașele mari prezintă motive de bucurie pentru succesul cauzei lui Dumnezeu.

Dar și mediul rural aduce surprize plăcute. Comunitatea Ciopela din județul Hunedoara, deși înființată cu multă ani înainte, își pierduse membrii (unii s-au mutat, alții au decedat, așa că nu mai rămăsese nici unul). Clădirea s-a deteriorat. Frații care locuiau la 100 de km s-au hotărât să restaureze clădirea și să o pregătească pentru evanghelizare. Evanghelizarea a avut loc și în urma ei s-au botezat 19 persoane.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut și va face pentru noi.

2 Pentru 1996 dorim să ținem pasul cu „evanghelizarea totală”. Preocuparea centrală este

de a reuși să promovăm o pregătire spirituală corespunzătoare, concomitent cu instruirea teoretică și practică. Ideea de mobilizare a tuturor forțelor disponibile, de la corpul pastoral la grupele de juniori, oferă cadrul adevărat pentru întâlnirea tuturor departamentelor într-o acțiune unită, cu făgăduința unui seceriș bogat.

3 Două experiențe deosebite pentru conferința noastră au fost *Concursul pentru memorarea Bibliei și Festivalul de Muzică și Poezie*. Sunt două acțiuni deja intrate în programul nostru, care antrenează participanți din toată țara, dovedindu-se binevenite pentru reînspărtarea valorilor și standardelor adventismului.

4 Deși programul de construcții al Conferinței rămâne încă foarte solicitant (peste 40 de proiecte așteaptă concretizare în 1996), progresul pentru care Îi mulțumim cel mai mult lui Dumnezeu este cel înregistrat în sporirea numărului de membri și de comunități noi. Acest fapt nu are doar un aspect cantitativ, ci și unul calitativ: tot mai mulți credincioși sunt gata pentru încheierea lucrării. Notăm aici zona comunităților Darabani - Bajura (Botoșani), unde se lucrează cu spor la înființarea de grupe de credincioși în noi localități și la dotarea acestora cu un loc propriu de adunare, resursele umane și materiale fiind preponderent locale.

Avem deja aici opt noi case amenajate, unele fiind deja organizate ca și comunități (Baranca, Nichiteni, Cotu-Miculini, Miorcani, Suharău, Mlenăuți, Cuza-Vodă și Rediu). O situație asemănătoare este și în perimetrul misionar al comunității Războieni, județul Iași. Membrii sunt repartizați pe sectoare de lucru, se străbat distanțe considerabile pe drumuri foarte grele, se achiziționează sau se construiesc case de rugăciuni, astfel că harta centrelor misionare se îmbogățește cu Scânteia, Slobozia, Cioca Boca, Mironaasa, Plopoasa, Dagâța, Dumești, Horlești și Glodenii - Gândului.

Aș aminti și creșterea numărului pastorilor hiro-toniți, prin întărirea fratelui George Uba ca pastor.

Mi-ar fi greu să nu amintesc la evenimente deosebite și inaugurarea a 12 case de rugăciune, care înseamnă pentru noi, în primul rând, o ușurare a cheltuielilor de construcții, ce sunt încă destul de împovărătoare.

2 Pentru anul 1996 sunt atâtea lucruri de făcut, încât, nu de puține ori, suntem aproape în pragul deznădejdiei. Ne preocupă în primul rând o îmbunătățire a slujirii pastorale. Ne dăm seama că starea spirituală îngrijorătoare a comunităților depinde și de calitatea slujirii noastre. În acest sens, avem în vedere pregătirea comunităților pentru Campania națională de evanghelizare 1996-1997.

Dar pentru 1996, acțiunea care m-a cucerit de-a dreptul este cea privind organizarea tineretului la toate nivelurile. Aprecieri ca fiind foarte însemnat faptul că putem coordona energiile și elanul tineresc prin programe bine puse la punct și urmărite cu grijă în aplicarea lor. Constatăm că această lucrare este foarte necesară și urgentă și suntem hotărâți să o sprijinim cu toate eforturile.

3 Având în vedere că sunt doar de câteva luni în această funcție de răspundere, nu aș putea vorbi de vreo acțiune deosebită care să poată fi recomandată celorlalte conferințe. Mai degrabă sunt atent la ceea ce fac ele și primesc din experiența lor.

4 Deși acțiunile întreprinse până acum au început mai timid și poate cu o oarecare neîncredere, totuși una dintre ele merită să fie menționată. Într-un timp record, lucrarea la nivelul exploratorilor „s-a pus pe roate” și rezultatele sunt peste așteptările noastre. Avem mare încredere în buna funcționare a acestui departament.

În comunitățile unde deja funcționează grupele de exploratori, se simte o schimbare în bine, remarcată în primul rând de părinți.

Sperăm ca această categorie de vârstă, care acum va fi câștigată prin programele speciale ale exploratorilor, să fie generația de tineri care să ducă greul în încheierea lucrării și care va pune biserica în poziția de biruitoare.

de comunități, în câmpurile noi s-a creat necesitatea reorganizării conferinței, și astfel au luat ființă alte

12 districte. Aceasta a necesitat angajarea pe o perioadă limitată a unui număr de zece evangheliști.

În cadrul corpului pastoral, ne-a bucurat evenimentul hirotonirii ca pastor a fratelui Ionel Unteșu, actualmente pastor în districtul Pitești 1.

Evenimentele plăcute care ne-au bucurat sunt doar o deschidere pentru așteptările noastre speciale privind anul 1996.

2 Pentru 1996 avem mai multe proiecte, dar cel care ne solicită toată atenția este legat de ofensiva misionară în cele 135 de localități noi care vor fi abordate de efectivul misionar al conferinței. Dintre orașele cu poziție strategică pentru

Cred că „secretul tehnic“ al conferinței noastre este buna părtășie dintre pastori, conferință, evangheliști și echipele de colportori.

lucrarea noastră amintim: Baia de Aramă, Turceni și Vânu Mare. Cu nimic mai prejos nu putem lăsa activitatea de consolidare a noilor grupe înființate anul trecut, precum și largirea hotarelor moștenirii Domnului în localități cu tradiție adventistă.

3 Cred că „secretul tehnic“ al conferinței noastre este buna părtășie dintre pastori, conferință, evangheliști și echipele de colportori.

4 Progresul notabil pe care l-aș aminti ca o laudă la adresa Domnului, l-am descoperit într-o tot mai serioasă implicare în miezul misiunii din partea pastorilor și a evangheliștilor laici. Dacă trebuie să menționez un grup, am plăcerea s-o fac în dreptul grupului de colportori, pe care-i doresc mulți și binecuvântați.

prezintă nevoia vitală a acestei clădiri într-un oraș atât de mare, cu două comunități mari și sediul conferinței,

toate într-o clădire improprie, veche de prin anii 1920. Nu dorim un palat, ci o casă de rugăciune cu spațiile neapărat necesare. Iar acum, cu aprobarea în mână, este aproape imposibil să adunăm fondurile necesare pentru construcție. Nu este vorba în vreun fel de lipsa de credincioșie sau dărnicie a membrilor, ci dimpotrivă. Totuși, singura speranță este intervenția lui Dumnezeu.

3 Experiențe? Tot ce facem, fiecare zi, fiecare pas, este o experiență cu Domnul. Poate un început de experiență este comunitatea Câmpeni (Alba), pentru care finalul lui 1995 a fost dramatic. Aici s-au făcut sacrificii mari, neobișnuite, pentru a avea un centru pentru noile acțiuni și planuri de evanghelizare în Munții Apuseni.

Dar casa de rugăciune, împreună cu locuința, a fost inundată, și fratele care constituia speranța noastră a trebuit să fie evacuat. Are Dumnezeu un plan deosebit pentru acea zonă...? S-a semănat mult. Așteptând roadele, continuăm cu și mai mult sacrificiu ceea ce s-a început.

4 Dacă ar fi să menționez vreo zonă precisă, aș aminti Maramureșul și Clujul, netrecând cu vederea însă nici celelalte regiuni.

Cred că trebuie să subliniez reorientarea administrativă, atât privitor la configurația districtelor cât și ca formă de legătură dintre acestea, pastori și conferință. Suntem în căutarea metodelor celor mai eficiente în acest sens și observăm deja un progres.

Consider că încărcătura reorganizatorică a bisericii, la toate nivelurile, din anul trecut, este temelia unei relansări a formelor ei de lucru și existență spre o îndeplinire la timp potrivit a ceea ce i s-a încredințat. Din acest angrenaj minunat facem parte și noi, și fiecare suflet doritor de Hristos și mântuire al bisericii. Mă bucur pentru acest privilegiu și mă rog ca, prin unirea eforturilor membrilor bisericii din conferința noastră, să putem atinge înălțimea cunoașterii lui Hristos.

După ce, în martie 1994, 46 de tineri de peste ocean au câștigat bătălia în Acățari, iată că anul acesta, 1995, americanii au pă-

truns în noi teritorii. În perioada 8-20 martie, sub numele de „Iubire frățească“, ei au pornit într-o acțiune comună atacând trei fronturi de lucru. Uneltele lor de atac sunt: tîmăcopul, cazmaua, lopata și mistria. Rezultatul manevrelor comune în construcție: casa de rugăciune din Cristești ridicată până la centură, ziduri înălțate până la jumătate în Aluniș, cum și săparea fundației și turnarea de beton la capela din Brașov.

Studentii de la Shenandoah Adventist Academy, băieți și fete, profesorii, pastorii și alte persoane, în număr de 55, au lucrat cu abnegație și jertfire de sine împreună cu frățietatea din Cristești și Aluniș la construirea lăcașurilor de cult. Echipa a fost condusă de pastorii din Virginia, Kovacs Zoltan și Buzz Meinhardt.

Studentii, profesorii și pastorii din Southwestern Adventist College au pornit cu multă jertfire de sine la construirea casei de rugăciune de pe strada Morii din Brașov. Echipa de lucru, formată din 68 de persoane, a fost condusă de profesorul dr. Charles M. Underhill și pastorul William Kilgore.

După retragerea forțelor americane, localnicii cu multă însuflețire au continuat lucrările în Aluniș și Cristești. La Brașov, în perioada 6-16 aprilie o nouă echipă a fost prezentă pe schelele de construcție rămase libere: elevii Academiei Takoma Park, sub îndrumarea prof. Don Trip, apoi în perioada 26 iulie-13 august grupul din Conferința Potomac, constituit din 46 persoane, a lucrat la ridicarea pentru prima dată a unei case de rugăciune adventiste în Ceuașu de Câmpie. Grupul a fost condus de Sally Jo Hand.

Sfârșitul lunii decembrie ne-a hărăzit o experiență inedită: vizita corului de la Saniku Gakuin College din Japonia. „Este plăcut să știi“ - spune adventistul din Transilvania de Sud - „că la vest și la est, la nord și la sud, avem frați în Domnul.“

4 Cel mai notabil progres în 1995 l-a manifestat grupul misionarilor voluntari în câmpurile Sovata, Cristurul Secuiesc și Întorsura Buzăului. Activitatea lor s-a concretizat prin rezultate remarcabile în pătrunderea în teritorii noi.

Ecourile speranței

*Motto: „Dumnezeul Speranței
să vă umple de toată bucuria și
pacea pe care o dă credința...”*

„Radio Vocea Speranței este prezența lui Dumnezeu în casa mea” - acesta este unul dintre cele mai importante și mai des întâlnite mesaje ale ascultătorilor noștri la cumpăna dintre anii 1995 și 1996. „Vă mulțumim că ne-ați ajutat să descoperim și să studiem Biblia.,; „Vă iubim și să știți că ne facem programul zilei în funcție de orele de emisie ale *Vocii Speranței*.” „V-am sunat să vă spunem că suntem trei persoane care ne-am întâlnit să ascultăm radioul și să studiem cartea Apocalipsei. Tot blocul vă iubește.” „Sper că anul acesta mă voi putea boteza și că familia mă va înțelege.” „Ascult emisiunile și îmi place să merg și la adunarea dumneavoastră” - ne spune, de asemenea, un copil de 11 ani care nu se sfiește să meargă singur la „adunare”.

Asemenea cuvinte ne sunt familiare. În 1995, la *Radio Vocea Speranței* au sosit peste 2500 de scrisori, iar numărul telefoanelor primite depășește ordinul zecilor de mii. Sunt zile în care, doar în timpul celor două ore de emisie din București, ne contactează în jur de 70 de ascultători. Pentru majoritatea dintre ei, a reuși să discute cu noi reprezintă un adevărat test al răbdării, deoarece aproape tot timpul linia noastră telefonică este ocupată.

Toate acestea, alături de zecile de vieți schimbate despre care am aflat până acum, nu sunt meritul nostru. Toți cei care lucrăm la *Radio Vocea Speranței* ne considerăm a fi doar umile instrumente în mâna Celui Atotputernic.

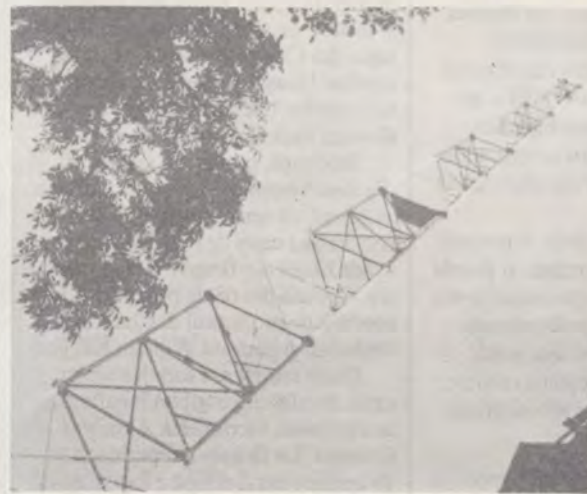
Repere

Anul care a trecut a mai însemnat pentru noi deschiderea postului local de radio din Timișoara și deschiderea celor din Constanța și Brașov.

Am organizat, de asemenea, împreună cu *Adventist World Radio* un curs de jurnalism pentru colaboratorii noștri din întreaga țară.

Carul de reportaj dăruit din Elveția de dl. A. Gysin

De aici emite Vocea Speranței Timișoara

Studioul Vocea Speranței Timișoara, în plină activitate

Ziua lucrării prin radio

Pentru prima dată, în București, au fost realizate emisiuni interactive în care am putut dialoga cu ascultătorii și răspunde întrebărilor lor. Au fost transmise, tot în premieră, reportaje și interviuri în direct, unele de la o distanță mai mare de 100 de km de capitală.

V-am oferit, în spațiul restrâns pe care-l avem la dispoziție, câteva din declarațiile unor personalități despre *Radio Vocea Speranței*. Trebuie menționat însă că lista lor este cu mult mai mare și conține nume cel puțin la fel de sonore: Ilie Fonta (ministrul cultelor), Tănase Tăvală, senator, președintele Comisiei parlamentare pentru drepturile omului, Alexandru Paleologu, Viorel Cataramă, Ion Caramitru, Marius Guran (consilier prezidențial), Emil Constantinescu, precum și lideri ai bisericii ortodoxe române și ai celorlalte culte.

Fratele Lucian Oniță - de la postul de radio din **Timișoara** - ne spune: „A început deja să crească numărul scrisorilor venite pe adresa noastră și zilnic primim foarte multe telefoane. Oamenii sunt interesați de ceea ce spunem și le putem oferi. În oraș, toată lumea știe cine este *Vocea Speranței*”.

Dinspre **Constanța** continuă să vină semne îmbucurătoare, frații de acolo plănuiind să organizeze întâlniri între redactorii noștri și lizeeni.

La **Brașov**, reluarea transmiterii programelor noastre a determinat o adevărată avalanșă de telefoane și scrisori de simpatie. O ascultătoare nevăzătoare spunea în cadrul unei emisiuni „în direct”: „Sunteți singura mea rază de lumină, singura mea speranță”.

Și rezultatele emisiiei pe unde scurte sunt încurajatoare pentru noi: dintr-o singură localitate rurală am primit cincisprezece scrisori într-o singură săptămână.

1996

Pentru acest an încercăm să ne concentrăm atenția și asupra posibilității ca ascultătorii și frații noștri să poată cumpăra casete cu emisiunile, predicile și muzica pe care le realizăm. Un mic industriaș din Elveția, A. Gysin, catolic devotat, retrăgându-se din afaceri, a plasat o parte din rezervele sale într-un car de reportaj pe care ni l-a donat. Cu ajutorul acestuia, sperăm să putem înregistra fiecare cor, formație instrumentală sau vocală și solist valoros. Dorim să putem continua inițiativa Taberei naționale de jurnalism creștin, vrem în plus să oferim sutelor de ascultători interesați ocazia de a participa la conferințe și seminarii publice.

În ultimul timp circulă zvonuri din ce în ce mai insistente că licențele de emisie acordate pentru *Radio Vocea Speranței* vor fi retrase și vom avea posibilitatea să emitem doar pe o singură frecvență ce va fi acordată tuturor confesiunilor, fiecareia revenindu-i un timp de emisie proporțional cu numărul de credincioși. Dorim să liniștim frățietatea, dar să spunem că pentru continuarea activității noastre impresionante prin eficiența și efectele sale, avem nevoie de rugăciunile dvs. și de sprijinul pe care încă îl mai puteți acorda *Vocii Speranței*.

Colectivul postului de *Radio Vocea Speranței*

Prof. dr. Răzvan Theodorescu, membru al Consiliului Național al Audiovizualului, rectorul Academiei pentru Studiul Religiiilor lumii/ Radio Vocea Speranței nu mai reprezintă doar o speranță, ci o certitudine. M-am numărat printre cei ce au sprijinit ideea înființării unui post de radio creștin. Mă bucur că reprezentați un post de radio dinamic și modern, și nu unul înghețat în tradiții de mii de ani.

Ion Rațiu, deputat în Parlament, de confesiune greco-catolică/ Sunt convins că faceți lucrarea lui Dumnezeu. Eu văd misiunea dvs. ca fiind una evanghelizatoare.

Adrian Moruzzi, primarul Brașovului / Într-adevăr, sunt ocupat. Însă încerc să îmi fac timp pentru a asculta Radio Vocea Speranței. Îmi aduc aminte de o emisiune pe care ați realizat-o cu ocazia sărbătorii Paștelor. Ori de câte ori am probleme, mă gândesc la ce ați spus în acea emisiune.

Sfârșit de cale

Pastorul Arpad Szentagotay s-a născut la Tg. Mureș, la data de 11 iunie 1913. În timp ce studia teologia și filosofia la școli franciscane, a făcut o vizită la Institutul Biblic de la Stupini-Brașov unde a fost invitat să-și continue studiile. În timpul cursurilor Seminarului, a primit credința adven-

tistă și a fost botezat în 1935. A mai studiat dreptul la Budapesta și istoria la Cluj-Napoca, dobândind o cultură cu adevărat de înviat.

În 1946 s-a căsătorit cu Laszlo Ileana, având trei copii - Csaba, Lorant și Eniko.

În cei 43 de ani de slujire a bisericii (1937-1980), a lucrat pentru un timp în cadrul editurii, ca traducător, dar cea mai mare parte a vieții a fost contabil-șef al conferinței. A fost un om de o mare corectitudine și hărnicie, dar mai ales deosebit de blând și răbdător.

După pensionare și până cu puțin înaintea morții, survenită după un cancer care s-a extins rapid, a continuat să viziteze comunitățile.

Și-a încheiat lupta - plin de curaj și încredere în Mântuitorul - la 4 decembrie 1995, la Cluj-Napoca.

Pastorul Andrei Thomas s-a născut la 27 februarie 1911 din părinți adventiști, pionieri ai bisericii adventiste din România. La numai 13 ani a intrat ca ucenic la tipografia Cuvântul Evangheliei, unde a lucrat cu pricepere și zel până la confiscarea tipografiei. La vârsta

de 17 ani a primit botezul.

La 27 octombrie 1935 s-a căsătorit cu Elena Enescu, având o fiică, Lucia, care a studiat la Seminarul Teologic.

Din 1954 a lucrat la Conferința Moldova, mai întâi la departamentul muzică și pastorație, apoi la casierie și în funcția de consilier, până la pensionare.

În tot timpul slujirii sale s-a remarcat ca un slujitor modest și gata de sacrificiu, ordonat și conștiințios, punând în slujba bisericii darul muzical și poetic pe care-l avea. A format coruri și a instruit mulți dirijori, lăsând o influență durabilă în viața bisericii din Moldova.

A încetat din viață la 27 iulie 1995, la Bacău.

Susana Uilaki

Născută la 5 noiembrie 1912 și căsătorită în anul 1929, a cunoscut credința adventă împreună cu soțul în anul 1934, fiind primii adventiști din Fântânița (Bistrița-Năsăud). Din același an a fost deschisă și casa de rugăciune din localitate. Din cei șapte copii ai familiei, cinci sunt membri ai bisericii. Și-a încheiat lupta vieții și a credinței la 25 mai 1995.

Filofteia Fircă

Născută la 4 octombrie 1908 la Moțăieni (Dâmbovița), a primit solia adventă la vârsta de 19 ani, fiind botezată în comunitatea Buciumeni (Dâmbovița). În familia formată în 1934, la București, cu Ilie Fircă, se nasc trei copii și urmează mutări succesive la Caracal, Craiova și Ocnele Mari (Vâlcea). Aici își încheie viața la 29 august 1995, după 87 de ani de trăire creștină exemplară.

Mihai Petru

Născut la 29 iunie 1903, fratele Mihai Petre a fost în acea zonă, unul dintre primii care au primit solia adventă, primind botezul în anul 1935. În comunitatea Dumbrăveni (Suceava) a fost slujbaș principal timp de 20 de ani și a rămas credincios în vremuri aspre. Cei patru copii sunt credincioși ai adevărului prezent. La data de 20 iunie 1995 a fost condus la locul de odihnă vremelnică.

Rozalia Miron

Născută la 14 septembrie 1927 în Chilioara (Sălaj), s-a căsătorit în 1955 cu Miron Petru din Vatra Dornei, cunoscând împreună adevărul în 1965. Până la moarte, la vârsta de 68 de ani, s-a distins printr-un caracter blând, liniștit și plin de bunătate.

Marian și Elena Stancu

Fratele Marian Stancu s-a născut la 10 august 1929 la

Afumați (Sectorul Agricol Ilfov) și a primit botezul în anul 1949, iar sora Elena Stancu, soția sa, a văzut lumina zilei în București, la 10 ianuarie 1929, fiind botezată de asemenea în anul 1949. Ambii au fost activi în cadrul bisericii ca diaconi și s-au remarcat prin inițiative curajoase în domeniul misionar. Ambii au pierit în mod tragic în propria locuință, în ziua de 3 decembrie 1995. Cauzele nu au fost pe deplin elucidate, dar se pare că a fost o intoxicație cu oxid de carbon.

Andrei Ciurea

Fratele Andrei Ciurea s-a născut la Durostor (Turtucaia, Bulgaria) la 10 august 1937 și a intrat în biserica adventistă în anul 1952. În cursul ultimilor ani a fost foarte activ implicat în construcția noii case de rugăciune București Maranatha, având și funcția de prim diacon. A pierit la data de 3 decembrie 1995 în același tragic accident cu familia Stancu.